

OUR LIFE

НАШЕ ЖИТТЯ

ВИДАЄ

СОЮЗ УКРАЇНОК АМЕРИКИ

Published by

Ukrainian National Women's
League of America, Inc.

4936 N. 13th Street
Philadelphia 41, Pa.

Липень

7

July

1962

Із вистави „Останній сніп“ у Дітроїті:
Ірина Строїч у ролі внучки

НАШЕ ЖИТТЯ

PIK XIX. ЛИПЕНЬ Ч. 7

Видає Союз Українок Америки
раз в місяць за винятком серпняРедагує Колегія — Лідія Бурачинська,
Олена Лотоцька, д-р Наталя Пазуняк,
Марта Гарнавська і Марія Юркевич.Листування й передплату висилати
на адресу:4936 N. 13th St.
Philadelphia 41, Pa.
Tel. DA 4-7304Річна передплата в ЗДА і Канаді
від січня 1959 \$4.00
Піврічна передплата \$2.50
Річна передплата в Англії 1½ ф. ст.
Річна передплата в Австралії 2 ф. ст.
Річна передплата у Франції 10 н. фр.
Поодинокое число 45 центів

Зміст:

Л. Українка: До
Наша програма
Наші гордощі
Поклін Лесі
Д. Ребет: Жіночі організації сьогодні
О. Залізник: Рушійна сила
Г. Синенька: Там, де дзвони дзвонять...
Руга: Танцювальна дискусія
М. Нижанківська: Допомога Бабусі
Л. Бура: Перед Виставкою Жіночої
Творчости
М. Яримович: На свіжу могилу
М. Зубаль: Театральна вистава
І. П. Два З'їзди
Про працю Гуртків Книголюбів
З'їзд Світового Руху Матерей
д-р Д. Гупало-Ясінчук: Заразливое
запалення печінки
А. Сивуляк: Літні страви
Із дитячих забав
О. Кобець: Сірко
Л. Полтава: Хліб
П. Кізко: Літо
Г. Черінь: Пригода в лісі
О. Лотоцька: Вісті з Централі

На обгортці:

Із вистави п'єси Л. Старицької-Черняхівської „Останній сніп“ у Дітройті.
П-на Ірина Строїч у ролі внучки Ганусі.

OUR LIFE

VOL. XIX. JULY No. 7

Edited by Editorial Board
Monthly publication except August,
of the Ukrainian National Women's
League of America, Inc.4936 N. 13th St.
Philadelphia 41, Pa.
Phone DA 4-7304Subscription in the United States
of America \$4.00 per year, half year
\$2.50. Subscription in Canada \$4.00
per year, half year \$2.50. Subscription
in England 1½ pound sterling, per
year. Subscription in Australia 2
pound sterling per year. Subscription
in France 10 n. fr., per year.Entered as second class matter July
8, 1944, at the Post Office at Phila-
delphia, Penna., under the Act of
March 3, 1879.

Single Copy 45 cents

ПРЕДСТАВНИЦТВА
„НАШОГО ЖИТТЯ“

ФРАНЦІЯ:

Mme. Anna Pasternak
16, rue de 5 Diamants
Paris 13e
France

АНГЛІЯ:

Mrs. Myroslawa Rudenska
245 Wigman Rd.
Billborough Estate
Nottingham, England

АВСТРАЛІЯ:

"Library & Book Supply"
Australia
1 Barwon St.,
Glenroy, W9, Victoria

УВАГА!

УВАГА!

Від 15. грудня 1961 р.
Адреса журналу НАШЕ ЖИТТЯ

OUR LIFE

4936 N. 13th St.
Philadelphia 41, Pa.

ІСТОРИЧНИЙ КАЛЕНДАР

1352 — 610 літ тому, коли поляки
разом із мадярами напали на Галичину,
ВОЄВОДА ДРОЗД уславився оборо-
ною Белза. Він згуртував там війська
і довго боронив цієї твердині. При
наступі на замок мало не згинув угор-
ський король Людвік.1742 — 220 літ тому помер у Ясах
наслідник гетьмана Мазепи ПИЛИП
ОРЛИК. Він прожив довгі роки на емі-
грації і весь час дбав про те, щоб ін-
формувати Європу про Україну. Нама-
гався також утримувати зв'язки з Січ-
чю, що заснувалась на татарській те-
риторії, в Олешках.1932 — 30 літ тому відбувся в Нью
Йорку перший З'їзд УКРАЇНСЬКОГО
ЖІНОЦТВА на американському кон-
тиненті. Його скликав Союз Українок
Америци і дав перегляд жіночої праці
та найкращих його сил. Почесною го-
стею Конгресу була американська
письменниця Фенні Гирст.1932 — 30 літ тому померла драма-
тична артистка МАРІЯ МОРСЬКА. У
1919 р. була артисткою Державного
Театру в Києві і разом із своїм чоло-
віком Загаровим виїшла на еміграцію.
Виступала у Львові, Ужгороді й Поде-
брадах. Не повернулася на Україну,
а померла у Варшаві.

ІЗ ЛИСТІВ ДО АДМІНІСТРАЦІЇ

Почуваюся так, якби вдома

Вже від кількох літ, читаючи Ваш
журнал, я почуваюся так, якби вдома,
на Україні. Ви справді робите велику
працю і тільки шкода, що Ваш жур-
нал не знаходиться в кожній україн-
ській культурній хаті.

Анна Бойко, Гемилтон

Цікавий і цінний журнал

Кілька літ уже читаю журнал Наше
Життя. (На жаль обставини, умовини
життєві не залишають мені багато ча-
су на приємність читання).Це цікавий і цінний журнал. Заці-
кавлені ним теж і мужчини. Це дає
гарне свідчення і певне вдвоє для
Ред. Колегії.

Олександра Харина, Едмонтон

Єдина трибуна жіночої думки

Нижче подаю адресу нової перед-
платниці, яку я приєднала нашому ці-
кавому й добре редагованому журна-
лові Наше Життя, єдиній трибуні жі-
ночої думки тут, на американській
землі.

Наталя Клецов, Нью Йорк

Леся Українка

Із циклю „Сім струн“

(Посвята дядькові Михайлові)

I. Do

(ГІМН GRAVE)

До тебе, Україно, наша бездольна мати,
Струна моя перша озветься,
І буде струна урочисто і тихо лунати,
І пісня від серця полетиться.

По світі широкому буде та пісня літати,
А з нею надія кохана
Скрізь буде літати, по світі між людьми питати,
Де схована доля неznана?

І, може, зустрінеться пісня моя самотная
У світі з пташками-піснями,
То швидко полине тоді тая гучная згряя
Далеко шляхами-тернами.

Полине за синєє море, полине за гори,
Літатиме в чистому полію,
Здійметься високо-високо в небесні простори
І, може, спітка тую долю.

І, може, тоді завітає та доля жадана
До нашої рідної хати,
До тебе, моя ти Україно мила, кохана,
Моя безталанная мати!

Наша програма

В напруженій світовій ситуації з'їдемося на нашу Конвенцію. Серед могутнього змагу двох світів тут і там виринають дрібніші конфлікти. Але в кожному з них ідеться про ціле, летється людська кров і пропадають споконвічні цінності. Світ не знаходить спокою.

А й на нашому відтинку його немає. Ще не прошумів відгомін великих роковин із відслоненням пам'ятників Т. Шевченка й Лесі Українки, що потряс нашою спільнотою обабіч залізної заслони. А тут уже Москва своїм продуманим потягненням — об'їздкою української танкової групи — струснула українською еміграцією до глибини. Напередодні процесу Сташинського і нового Тижня Поневолених Народів показала західному світові, як вона дбає про національну культуру.

Міряються сили, зростає напруження, гострішає змаг. Клекотить довкруги нас. І в тій ситуації почне радити XIII Конвенція Союзу Українок Америки, щоб відмітити свій черговий етап праці. Яка наша свідомість і відповідальність в обличчі тих подій?

Найкращим доказом є наша праця. У звітах почуємо про сотні імпрез, поклін чільним постатям, плекання молодих талантів, підтримку дітей залишених і бабусь, ведення дитячих світличок, успішні виступи перед американським світом. Справді — різноманітна наша програма. Але чи свідомі ми того, що вона повинна формувати українську жінку, матір і родину?

Цього ми може й не всі свідомі. Влаштуючи імпрезу чи допомагаючи дитині чи бабусі руководимось потребою хвилини чи порухом нашого серця. Не думаючи про те, що ці почини є виявом нашого громадського обличчя, є змагом за наше місце в суспільстві.

Розгляньмо їх у тій площині. Застановімся над засягом і змістом нашої програми! Кожен рік ставить до нас нові вимоги й домагання. Що більше загострюється ситуація у світі, то більше чуйности й готовости від нас вимагає. Від нашої стійкости, від сили наших домагань, від нашої праці залежить дуже багато. Тільки морально здорове, цупко спяне суспільство може витривати в цьому напруженому змагу. І тому кожен крок організації матиме своє значення. Від його справности й сили залежатиме постава української жінки ЗДА до біжучих подій, до росту української спільноти і потреб українського народу.

Перед нашим Зіздом

Наші гордощі

Кожного разу, з нагоди Конвенції, хочемо похвалитись якимсь новим надбанням. Чи це був переклад творів Лесі Українки, чи Дім СУА, чи перегляд наших хорів — все старались ми виявити перед членством осяг нашої організації.

Кожен скаже нам, де його тепер маємо шукати. Він був такий голосний, що про нього знає навіть мала дитина. Пам'ятник Лесі Українки в Укр. Городі Культури у Клівленді схвилював і розворушив весь український народ. Про нього знаємо не тільки ми, на вільному поселенні. А вістку про нього живо сприйняв Рідний Край, на що маємо численні докази.

Комітет Побудови Пам'ятника й Окружна Рада СУА у Клівленді можуть бути горді з того почину. Недаром перше відзначення Світової Федерації Українських Жіночих Організацій (СФУЖО) припало цьому жіночому гуртові. В історії побудови пам'ятника пера Михайлини Ставничої, що вміщена в книжці нашої Конвенції, читаємо про перебіг заходів і старань, що тривали повних шість літ, від 1955 до 1961 р.

Справді треба подивляти! Із думки однієї ідейної людини, що кинула її на придатний ґрунт, розгорілось полум'я запалу до цієї справи. Невеликий гурт жінок — усього сім — взялись за це діло. Здавалось би замало! Та вони опирались об пригожий ґрунт великої, дисциплінованої організації Союзу Українок Америки. Окрім того сама думка двигнення пам'ятника знайшла живий відгук серед цілої громади. А постать скульптора давала запоруку високо мистецького твору.

Справді маємо чим пишатися! Поклін, що його зложило українське жіноцтво великій нашій Лесі, належить до найкращих, на яке спроможне суспільство. Це доказ повного зрозуміння її творів, це вираз найбільшої нашої любові до її полум'яного слова.

Так зрозуміла це наша громада. Відслонення пам'ятника обернулось у величаву маніфестацію, що відбулась по всіх наших поселеннях.

Але пригляньмося до цього з іншого боку. Адже ми живемо й діємо в організації і знаємо добре, скільки треба заходів і зусиль на кожне організоване діло. Читаючи історію побудови пам'ятника бачимо на кожній сторінці те завзяття, з яким проведено кожен крок. А все це без шуму й розголосу, заходами тільки семи жертвених одиниць!

Коли ніхто досі не завважив того, нехай це буде нашим обов'язком. Сміло можемо твердити, що це є зразком ЖІНОЧОЇ ОРГАНІЗОВАНОЇ РОБОТИ. Ідейний почин, невеликий гурт, тверда постановка і послідовність у виконанні. А при тому скромність від початку задуму до кінця. Чи чули Ви може голосні заклики й заклики, чи впала яканебудь тріскуча фраза про це діло? Не було навіть майже необхідної в нас „полеміки“ у зв'язку з цим почином. Тихо й без розголосу працювали наші жінки. Ве-

дені любов'ю до великої Лесі, вони об'єднались, немов сім струн у її поемі. І зазвучала їх праця на її хвалу гармонійним акордом, даючи такий препишний вислід.

Ось їх наймення! Катерина Мураль очолювала цей Гурт, Михайлина Ставничка, секретарювала, а Параскева Баранська провадила касу. А Ярослава Данилевич, Анна Гавриляк, Євгенія Дубас і Ірина Кашубинська допомагали в праці.

Це Вам — честь і хвала, дорогі. Тоді коли ціла нація гордиться пам'ятником, ділом Ваших рук, то ми Союзянки гордимось Вами у першу чергу! Вашою ідейністю, Вашим полетом думки, Вашою стійкістю і громадським виробленням. Це ми цінимо й розуміємо, Ваші прізвища будуть навіки пов'язані з тим ділом, дарма, що Ви не вирізьбили його у підніжжі пам'ятника, а в Вашій шляхетній скромності відвели це місце для улюбленої Вами організації — Союзові Українок Америки.

Поклін Лесі

Дня 29. травня 1962 група членів Українського Балету відвідала Український Город Культури у Клівленді, щоб оглянути поставлені там пам'ятники. У стіп великої Лесі жінки-танечниці зложили квіти. У розмові з присутніми тут українцями висловили подив до величчя її удуховленої постані.

Ця коротка вістка з Клівленду розворушує й застановляє. Чи це чемностевий жест групи, подиктований її офіційною і пів-офіційною місією? Чи справді відрух любові й пошани до великої нашої поетки?

Одне перемішалось із другим. Пригадується торішне відкриття пам'ятника Т. Шевченка у Вінніпегу і прогулянка підсоветських письменників, що прибула в вересні, 1961. Провідуючи Канаду й наших земляків-прогресистів, делегація зложила вінець у його стіп. Не могла минути його постані й цього великого діла.

Подібно й тут. Постать великої Ле-

сі промінює через залізну заслонку. Її пам'ятник на американській землі каже призабути на хвилину про „буржуазно-націоналістичних недобитків“, що його двигнули. Сила цього почину така велика, що перед нею вмовкає на часок ворожа лайка.

Правда, напевне забилось у відвідувачів не одне серце на вид величчя жіночої постані, що крокує з задумою в очах. Напевно запам'ятався напис, про „вільні співи, гучні, голосні“, що їх вона в рідному краю „почути бажає“. І залишився в пам'яті Український Город Культури у Клівленді, заселений ще й іншими постанями нашої історії.

Але про владисту ціль відвідин не слід забувати. Немає порухів в УССР, що не були б узгіднені й подиктовані лінією партії. А в її напрям входить тепер об'їздка Українського Балету, що має зворушити й підбити українське серце.

Жіночі організації сьогодні

В обіжнику Світової Федерації Українських Жіночих Організацій (СФУЖО), випущеному в першу річницю Жіночого Конгресу в Нью-Йорку, сказано між іншим таке: „Конгрес звернув увагу громади на вагу жіночої праці і на спромогу жінки виявити цю працю з користю для загалу в різних ділянках“. Якщо йдеться про громадськість у цілому, то таке твердження, мабуть, тільки частково з'ясовує справжню ситуацію. Загал зазначає передусім зовнішню ефективність улаштування, а чоловіки ще додатково дивуються, як це так жінки різних ідейно-програмових і політичних напрямків можуть стояти так близько одна до одної і договорюватися до реальних вислідів у всеукраїнському і світовому масштабах. Бо, коли йдеться про всі ті ділянки праці, які в житті на практиці спочивають головним чином на жіночих руках, то дехто не бачить засадничої цілевості, а то й необхідності пов'язати фактичну роль жінки в суспільстві з усвідомленою, плянковою й упорядкованою діяльністю жіночих організацій, що завдяки досягненням минулих генерацій стоять тепер уже радше тільки в генетично-історичному відношенні до колишнього емансипаційного руху у вужчому сенсі цього окреслення і мають натеомість широке всебічно-суспільне значення.

Стара народня приказка про три вугли хати, що спочивають на плечах жінки, не втратила своєї актуальності і в модерні часи; тільки роль жінки в цілому і в окремих галузях життя збагачується і набирає глибшого сенсу в порівнянні, наприклад, з завданнями з доби натурального господарства чи з функцією вистачального колись природнього материнського інстинкту. У складне модерне суспільство, що є витонченим механізмом поступу та цивілізації, сьогоднішня жінка мусить входити із іншим, повнішим вивінуванням. І тут йдеться не тільки про особисту індивідуальну позицію жінки, яку вона на базі рівно-

правности здобуває індивідуальним ростом і особистими якостями. Йдеться передусім про окремі суспільні завдання жінки, про тривке підмурування основних людських спільнот та відповідне вбудування їх у сучасні процеси життя, в чому якраз роль жінки є дуже відповідальною і в чому вона якраз тепер більше, ніж колинебудь, потребує окремої підготовки, заправи і підтримки. І в цьому є суть сучасних жіночих організацій.

Про їх потребу свідчить саме вже їхнє існування в дуже великій кількості, в широкому світовому розпросторенні (і то якраз у високо цивілізованих країнах), свідчить їх жива діяльність, що проходить у парі або й незв'язано з великими індивідуальними досягненнями окремих визначних жінок. Десятиліттями тримаються різні жіночі організації, різної специфікації, а репрезентаційні національні жіночі ради різних держав, об'єднані в Міжнародній Жіночій Раді, не тільки централізують, координують і репрезентують жіночі організації, але власне з погляду окремих завдань жіноцтва в суспільстві актуалізують суспільну проблематику універсальних масштабів. За ілюстрацію може послужити конгрес Міжнар. Жін. Ради, що відбувся в 1960 р. в Істамбулі під гаслом „Родина у світлі світових перемін“.

Також цікавим і маркантним свідомством значення жіночих організацій є великою мірою відносини у США. Там жінка має сильну позицію в родині, а також різні можливості вияву творчої ініціативи в широкому публічному житті; на тлі суспільних умов доволі помітна і загальна виробленість жіноцтва, а одночасно засяг дії окремих жіночих організацій дуже значний, при чому їх настанова живо згармонізована з пульсом життя всієї країни.

Значення й окрему роль жінки в суспільстві визнає по-своєму і советська система, де підтримується традиція жіночого руху соціалістичного напрямку і відзна-

чається більш як 50 років тому встановлений у Копенгагені міжнародній день жінки, що припадає на 8. березня. Очевидно, в цей відтинок дії офіційні кола СССР вкладають свій власний зміст, яким намагаються вповні запрягти жіночі сили і т. зв. „побудову комуністичного суспільства“.

Очевидно, індивідуальне і громадське виховання жіноцтва, а далі — виконання деяких ділянок праці (напр., харитативна або культурна діяльність) можуть відбуватись і в рамках загальних, а не конкретно жіночих організацій. Але практика доводить подекуди до інших вислідів, і в деяких випадках найбільшу успішність виявляє дія саме в окремих жіночих організаціях.

Оце й та глибша причина, чому жіночі організації і тепер необхідні, бодай для деяких кол жіноцтва, попри всі можливості, які дає рівноправність жінок. Не місце тут розглядати відмінність деяких прикмет жіночої натури, що в основному й незалежно від усіх поступових процесів залишаються такими завжди — не як „кошечне зло“, а як органічний елемент природнього порядку людської екзистенції. Але частково самі ці природні предиспозиції, а на практиці передусім фактична зосередженість жіноцтва на завданнях і праці в родинно-побутовому колі, утруднюють жінкам безпосередню участь у суспільному житті, а то заслоняють часом ширші горизонти духово-творчого світу і в дальшому подекуди таки й притуплюють ширші індивідуальні здібності жінок та спихають їх до найвужчого кола поточних справ. Такий стан є, з одного боку, якоюсь мірою болючий і, навіть кривдячий, для формування особовості і самопочуття жінок, а, з другого боку, він навіть в інтересах усього сучасного суспільства був би некорисним і небезпечним. Тому жіноцтво, і то у великій своїй частині, завжди потребує окремої підтримки і піклування в утримуванні якнайтіснішого пов'язання з організова-

Рушійна сила

(У 15-ліття смерті Константи́ни Малицької)

Окрім своєї педагогічної праці та організації рідношкільної мережі Константина Малицька знаходила час ще й для жіночих товариств, хоча не вдовольляла її невиробленість і нездисциплінованість частини членства; ніколи не хотіла вона прийняти пропонуваного їй головства якоїсь організації, але все була перша, де треба було дати почин до якогось діла, чи захопити жіноцтво якоюсь новою справою. І тоді брала акцію в свої руки. Особливо скоро і рішуче реагувала Малицька на всяку сваволю й насильство з боку політичної адміністрації. А жандармський режим і методи тодішнього намісника Галичини графа Андрія Потоцького давали для того чимало приводів. Криваве віче в Коропці, де жертвою жандармських куль упав малий хлопчина, масакра вічевиків у Чеснівцях (не знаю, чи точно запам'ятала я назву села), смерть семінариста Івана Чорнія, що через шикани поляка-професора відібрав собі життя — були тими подіями, на які Малицька зразу відгукнулася не фразами, а організацією реальної допомоги для потерпілих чи родин тих, що загинули. Звичайно жінки перші виводили справи такої допомоги

ним суспільним життям. Той факт, що через різні умови є жінки, які є членами тільки жіночих організацій, і без них вони були б ще більше ізольовані від громадськості, кидає яскраве світло на питання доцільності збереження жіночих організацій. З такого становища треба розглядати і справу жіночої преси, що заповнена не тільки тематикою, яка жінкам цікава і приємна, але в якій також опрацьовуються в засадничій і практичній площині передусім проблеми окремих жіночих завдань у рамках громадської цілості.

Примітка. Подаємо у скороченні статтю авторки, що появилася п. н. „Чи потрібні жіночі організації?“ у часописі „Сучасна Україна“, 1960, ч. 20.

перед українськими політичними чинниками — Народнім Комітетом і серед громадянства чи в пресі. Ініціативу подавала Константина Малицька або Марія Білецька, а до Нар. Комітету ходила звичайно Марія Білецька з Олімпією Лучаківською. Малицька не любила висуватися на передове місце.

А коли в 1908 р. зненавиджений сатрап, намісник Потоцький впав жертвою народнього гніву — згинув з руки студента Мирослава Січинського — Малицька виказала багато прихильності і готовости допомогти родині Січинського, матері та сестрам. Сестра його Ірина вчителювала в тій самій школі, що Малицька і зі зрозумілих причин, через перебування брата в тюрмі та його довгі судові процеси, по часті занедбувала свої вчительські обов'язки, звільнювалася, спізнювалася чи не підготовилася до лекції. Тоді Малицька, така строга для себе і обов'язковости других, всіми способами допомагала їй, заступала на години, обороняла перед іншими.

З праці Малицької у „Жіночій Громаді“, у якій я теж тоді працювала і була в управі, пригадую такі деталі: Львівські жіночі товариства „Клюб Русинок“ і „Кружок Українок“ рішили об'єднатися в одну організацію. Назву для неї „Жіноча Громада“ подала Малицька і опрацювала статут, на підставі якого ця організація жіноцтва у Львові не була б місцевим клубом, а централею, з правом оснóвувати філії і кружки на провінції. Запропонувала назву „Жіноча Громада“, бо „громада“ це щось більше авторитетного, як „клуб“ чи „кружок“, тай на Буковині існувала вже „Жіноча Громада“ і в Києві належали жінки до української „Старої Громади“ та й створили свою „Жіночу Громаду“, хоч і нелегальне товариство, але тієї назви. Пригадую той час у 1909 р., бо мене Малицька притягнула до тієї підготовної праці. Я була потім організаційною референткою Жіночої

Громади, та мала все до діла з статутами Філій і Кружків.

Малицька жила тоді з мамою поблизу св. Юра чи може і у бічних прибудовах катедральної будівлі. Пригадую, я була там раз у неї: малі дві кімнатки, дуже скромно уряджені, як у всіх вдів та сиріт по священниках. Мати була худорлява старушка, ще дрібнішої будови як дочка, з привітним лицем, поораним зморщками. У тій скромній обстановці впали в очі лиш книжки та біла велика ангорська кітка, що ліниво розляглася на ліжку.

Брала теж Малицька участь у поїздках по Філіях Жіночої Громади та інших жіночих товариствах, але усе в товаристві іншої делегатки. Все хотіла, щоб та друга говорила перша, а вона все доповняла, чи „рятувала“ ситуацію, як кому не пощастило.

Залишилася в пам'яті її поїздка до Тернополя з Іриною Січинською і до Краківця зі мною. Містечко Краковець (тепер знане тому, що це родинне місце Тараса Чупринки) була безпросвітна діра серед пісків і болот, навіть залізниця не доходила туди. Їхали ми з Малицькою з найближчої залізничної станції — назви того села вже не пригадую, — на драбинястім возі на високім сидженні з соломі. Ані господар, що виїхав по нас, ні його коні ні раз не спішилися і їхали підтюпцем по пільній дорозі, а дощ лляв та мочив немилосерно нас, що виїхали зі Львова за погоди і не мали парасолів, а такої речі, як дощевики загалом тоді ще не було. Вправді пісок від дощу стверд і не стягли в ньому колеса, то зате як в'їхали ми в болотяну полосу, що чергувалася з лісками, то віз западався в калюжі по самі осі і ледве посувався наперед. Але все те вправляло Малицьку в добрий гумор, хоч була промокла до нитки, і не пам'ятаю іншого разу, коли б вона зі мною так весело і отверто розмовляла, навіть про особисті справи, згадуючи свій побут у Лужанах, на Буковині. А як потім

показалося сонце і освітило лани збіжжя з макама й волошками та сині то жовті лани лубіню, що цвів на лісках, настрої її став ще кращий.

Тоді відвідувала я в Краківці родину Шухевичів, бо мати Романа Шухевича — Євгенія, з роду Стоцька, ще дівчиною була разом зі мною на станції у о. Дам'яна Лопатинського і ми тоді з нею приятелювали. У Краківці побачила я її малого, може трилітнього сина Романа, що співаючи щось собі, грався коником. Малицька не захотіла йти в гості, воліла і по закінченні зборів розмовляти з міщанськими жінками та переконувати їх, що не треба їм „соромитись“ того, що працюватимуть у своїй організації. Міщанок, що більше наражені були на денационалізаційні впливи сусідів, тяжче було заохотити до членства в „Просвіті“ чи жіночій організації, як селянок.

Малицька уміла тоді дуже гарно промовляти і навіть проти своєї волі захоплювати слухачів та впливати на них. Пригадуються два моменти, коли я була під сильним враженням її промови. Не знаю вже з якої безпосередньої причини — мабуть, ішла тоді акція за зміну виборчого закону — постановили львівські жіночі організації, українські, польські і жидівські, уладити в один день віча в справі виборчих прав для жінок, а потім іти походом під сойм та в спільній делегації з протестом до представника крайової влади, маршала сойму. Тому, що Народний Дім був у кацапських руках, українки відбували своє віче в залі ремісничого т-ва „Гвезда“ при вул. Францішканській — з промовою К. Малицької, одної селянки з повіту і робітниці зі Львова, — а потім подалися походом під сойм при вул. Словацького (тепер будинок університету). Наскільки мені відомо, то це був перший український жіночий похід, — демонстрація з домаганням політичних прав для жінок. Від кожної національної групи йшли до залі прийняти маршала три делегатки. Від українок були в делегації — тодішня провідниця львівського жіноцтва Марія Білецька, Константина Ма-

лицька та я від молодшої генерації студенток. Польську делегацію очолювала графянка Пелагія Плажек, а жидівську д-р Перльмутер, довголітня львівська соціалістична діячка і перша лікарка, що скінчила студії в Швейцарії, бо в Австрії в час її студій не мали ще жінки доступу до університетів. По деякому ваганні прийняв нашу

Константина Малицька
The late Konstantina Malitska, a prominent Ukrainian leader and teacher, whose 15th death anniversary is commemorated

делегацію тодішній маршал сойму граф Станислав Бадені, брат ославленого ворога українців Казимира, що був австрійським міністром, мабуть, закордонних справ. Казали тоді, що приявність графянки Плажек, людини з кругів маршалка, вплинула на те, що він загалом прийняв делегацію з 9-ти представниць жіноцтва, а маси демонстранток чекали висліду аудієнції під соймовим будинком на площі коло сойму в т. зв. „Єзуїтським городі“.

По промовах гр. Плажек і д-р Перльмутер, які промовляли польськи, забрала слово Малицька. Вже сама рішуча і гостра промова в українській мові немало вразила маршала. Справу обговорення жіночої рівноправності використала вона для того, щоб представити всі безправства і шикани, на які дозволяє собі поль-

ська адміністрація проти постанов конституції. Мовляв, надужиття адміністрації такі безприкладно великі тому, що половина громадян, — жінки не мають права вгляду, не можуть слідкувати за справедливим виконанням законів. І почала вичисляти всі перекручування чи просто нехтування права адміністраційними і шкільними властями. Побудова її промови була така логічна й викінчена, аргументація така переконлива, голос дзвінкий і рішучий, що не лиш членки чужих делегацій були заскочені, але в першу чергу сам Бадені цілком не сподівався того та мав дуже невиразну міну, не знав, як заховатися — слухати, протестувати, чи переривати аудієнцію. При відході сказав до п-ни Плажек з докором: „Грабянко, і пані тутай з немі?“ Перекидаючися поглядом з п-ні Білецькою ми ледве здержувалися від сміху.

Другий раз заімповувала мені промова Малицької на концерті Т. Шевченка. Був звичай до першої світової війни, що ціле українське громадянство Львова, як централь культурного і політичного життя, улаштовувало кожного року величаві, репрезентаційні концерти в пам'ять Шевченка з виступами мистців такої міри як Мишуга, Крушельницька, Менцінський і промовами визначних політичних чи наукових діячів. Пам'ятаю такі промови Юліяна Романчука, Михайла Грушевського, Євгена Олесницького, Костя Левицького — і Константини Малицької, єдиної жінки в тій ролі. (Бодай мені не доводилося чути, щоб ще якась жінка промовляла у Львові на подібнім концерті.) І знову несподіваний ефект — дрібна, незамітна, скромна постань на сцені і могутнє слово, що примусило переповнену велику залу слідкувати за ним із запертим віддихом.

Примітка. Подаємо уривок із спогадів, призначених до видання в честь К. Малицької, яке підготує Світова Федерація Українських Жіночих Організацій.

Чи ви вже вирівняли переплату за „Наше Життя“?

Українська церква в Мавнтейн Ровд, Ман. Біля неї дзвіниця

Even as in the Old Country the Ukrainian churches in the province of Manitoba, Canada, have a bell tower near the church. The photo of the church in Mountain Road, Man.

Сине небо Вінніпегу було для нас ласкаве: весь час урочистого свята не захмарилось ні трохи. А нам треба було погоди! Бо по тих усіх хвилюваннях із відкриттям пам'ятника Т. Шевченка та нашим виступом, нас чекало щось особливе — мандрівний пластовий табір.

Плян був визначений заздалегідь. На північний захід від Вінніпегу, де було найбільше українських поселень. Туди вирушила наша 25-тка, обвантажена наплечниками й прочим вантажем. „Шукачі пригод“ — так ми себе назвали, хоч наш курінь зветься йнакше.

Спершу їхали поїздом, а потім автобусом. Аж лячно стало того безмежного простору, що стелився обабіч нашої дороги. Рівно, рівно, ніде ні деревинки. Але ближче до осель уже зустрічаються авта, а тут і там — машини в полі (це час жнив). Як ми зраділи врешті, коли спинились на перший наш нічліг в селі Город.

Так і зветься воно. Оцих кілька хат із великою крамницею і поштою — це українське поселення. Про це ми зараз же переконались, коли зайшли до крамниці. Там привітна жінка розказала нам чистою українською мовою, як нам пройти до церкви. Вона вже чула про наш приїзд. Про те говорили від церкви та й показували місце, де ми мали б таборувати. Чи це справді так? Адже в Городі є де спинитись.

Але наша командантка вияснила звичливо (скільки разів приходи-

Там, де дзвони дзвонять...

дилось їй це пізніше повторяти!), що ми — мандрівний табір і ночуємо в шатрах. Справді!

Містечко невелике, а церква гарна, простора. Нам пояснили, що вона гуртує не тільки місцеве населення, але й довколишніх фермерів. Та їх не побачимо, хіба що пробули б до слідуєчої неділі. Тепер жнива й їм ніколи вештатися.

Та в нас визначений свій плян мандрівки. У неділю вже припадає нам бути в Січі (от назва!) А потім ще маємо відвідати Ольгу (така місцевість) і Марка (друга місцевість). Це напевне такі ж малі оселі, як і Город. Але в кожному щось особливе.

Воно вже трапилось у Городі. Не встигли ми розбити шатра й відбути вечірню молитву, коли біля нашого невеликого „табору“ спинилося авто. Це фермерська сім'я з околиці приїхала подивитися на „дівчат“. Ще з початку біля нас стирчала громадка дітей (це ж вакації), що приглядались. Згодом зібрався цілий гурт, що став до пізнього сумерку з нами розмовляти.

Цікаві це були розмови! Запитам і спогадам не було кінця, а коли ми розвели невеличку ватру й заспівали кілька пісень, то й сльози заблищали в очах. Вже було пізно, коли ми попрощались, бо завтра нас знов чекала дорога.

І так проходили оселя за оселею в західній Манітобі. Побували й на фермі щоб пізнати житло й господарку наших поселенців. А в одного господаря, що приїхав 50 літ тому, побачили невелику будку, біля великої, гарної хати. Це його „шалаш“, що він побудував, коли приїхав. Навмисне зазалишив це житло на пам'ятку біля свого вигідного великого дому.

Отак ми мандрували цією канадською Україною, не чуючи довгими днями іншої мови, крім української. В одній місцевості на 300 мешканців були тільки два не-українського походження. І всюди збирали міснею мешканців довкруги свого „табору“. А вже коли трапилась неділя! Тоді з самого ранку гуділи дзвони, скликаючи всіх до церкви. Автами була

встелена вся площа. Наша „двадцятьп'ятка“ стояла в церкві рядами, а після Богослужби знов починалась розмова.

Та коли питаєте, яка наша найкраща пригода з цієї мандрівки (адже ми — „шукачі пригод“!) то скажу — власне зустріч із дзвонами! Їх чарівний звук пов'язався навіки з цією канадською Україною! Пригадалось, як розказували вдома про дзвіниці та звуки дзвонів. А в Канаді біля кожної церкви є дзвіниця. І з її верху колишеться цей звук рівномірно в усіх напрямках. По широких просторах котиться далеко, далеко...

А й ми причинились до того. Коли припадало нам бути в неділю чи свята, то напереміну виручали паламаря... Дзвонили й дзвонили, аж були приголомшені звуком...

Н. Н.

ВИСТАВКИ НАРОДНОГО МИСТЕЦТВА

Впродовж 1961/62 рр. відбулись виставки нар. мистецтва, влаштовані одиницями. Це здебільшого виступи в невеликому крузі якоїсь громади чи університету. Але завдяки добірному матеріялові та добрій інформації, полученій із тим, користь із виставок велика.

У Віндгемі, Н. Й. п-во Анастасія й Юсип Кочани виставили в виставовій вітрині великої крамниці цілу збірку писанок поруч інших предметів народнього мистецтва. Тому що це було в передсвяточному часі, місцевий часопис „Віндгем Джорнал“ присвятив особливу увагу значенню й виконанню писанок. П-во Кочани замешкали в тій місцевості недавно і їх збірка оце вперше показана для публіки.

Христя Гачкевич, студентка каледжу в Кацтаві, Па., провела виставку народнього мистецтва на терені своєї школи. Для тієї цілі заповнила три габльотки гарними виробами нар. мистецтва з вишивок, кераміки й дереворізьби. У центрі вистави стояли писанки, що звернули на себе загальну увагу. Виставку оглянуло понад тисяча студентів місцевого і сусіднього каледжів.

НАШЕ ЖИТТЯ — ЛИПЕНЬ, 1962

Салатка Руті

Танцювальна дискусія

— То у них завжди так. Памятаєш, як була війна в Індокитаю? „Свобода“ пише: „Дієнбієфу“ — а „Америка“ їй у відповідь: „Дієнбієнгу“. Ці тим: „фу!“ — а ті цим „пгу!“ . І так „фукали“ і „пгукали“, аж війна скінчилася. Таке, і тим разом.

І досить нелогічно додав:

— Ну, то я поїду завтра купувати квитки. Хто зі мною? — і поглянув на молодих.

Донька і син, що мовчки слухали дискусії, легенько посміхнулися. Син обізвся, як речник:

— Я вже тикети дістав, тату. Памятаєш, за ті гроші, що я заробив минулого місяця у Билла на „гез-стейшен“. Вистачило і для мене і для неї... — показав на сестру. — А я мушу й так скорше поїхати.

— Чому? — потягнув носом батько. (Це доказ, що він незадоволений).

— Я мушу перед тим ще роздавати летючки проти московського колоніалізму. Ось ті, бачиш, тату? — і він показав жмут летючок.

— Як то так, синочку? — я таки здивувалась. — Найперше роздаєш летючки проти московського колоніалізму, а потім підеш на той виступ? Щось тут не так!

— Зовсім „так“, — відповів колишній „малий“ (тепер переріс уже давно батька і не любить, коли його називати „малим“; краще вже „джуніор“...). — Памятаєш, як писав Керницький у „Герої Передмістя“ про того хлопця, що ходив з летючками з паном Максом: „Трохи розліпимо, трохи викинемо, Україна нам вибачить...“. Але я всі роздам, ніщо не викину. А потім — піду. Та ж то будуть українські танцюристи — а що вони не з вільної України, то шкода, але все таки вони з України! Підемо, мамо?..

Я усміхнулася.

*

Пішли, бачили, я трохи поплакалася, трохи поговорила, дістала два автографи. Один „От Ансамбля Артистов УССР на добрую па-

м'ять“ із підписом, другий таки просто „Привіт з України“ — без підпису, послухала, як дискутує про київське „Динамо“ і філадельфійського „Тризуба“ з танцюристами мій домовий володар, почувла як доня каже до Павла Вірського „Прощу пана...“, а він їй у відповідь: „Панночко...“, пожалувала трохи милих дівчаток, що так скромненько одягнені і пошкодувала, що не захопила зі собою для них хоч зо три пари найлонів, чула різні дискусії...

А коли ми вже були в авті, батько роду сказав:

— Нічого не змінилося, від коли ми звідти вивтікали. Абсолютно, те саме. Слухай, кажу одному: „Як вам живеться?“, а він мені: „Прекрасно“. Ну, то, то я вже знаю, і далі питаю: „А чому ж тоді ми вам мусимо пакунки посилати, коли так у вас прекрасно?“ — А він хвилину помовчав, а потім каже: „А ви, самі, посилаете?“ — „Ясно“, кажу, „посилаю!“ — А він тоді: „Ну, так далі посилайте!“ Все. Ясно?..

Діти мовчали. Я спитала:

— А вам, діти, подобалося?

Моя доня відповіла:

— Не лиш сподобалося, мамо, я... я не знаю, як сказати... але тепер я вже бачу, що то є велика країна і великий нарід і може щось із себе дати... І мені жаль тих людей, мамо, що вони мусять жити в такій неволі...

А син додав:

— І я скажу, можна, тату? (Він завжди звертається до батька, коли йде про поважні справи). І по хвилині: — Вони сказали: „Ми з України“... Але це мало! Коли б вони так могли приїхати „з вільної України“! Коли це буде?

— Буде напевне! — авторитетно закинув чоловік. — Тільки для цього треба щось робити!

— От, хоч би летючки роздавати... — посміхнулася доня.

— Летючки, не летючки, — вигризся син. — А ти й стільки не зробила! А робити треба і то багато!

Наша дискусія на тему ансамблю закінчилася.

Рута

Певно, що у нас теж була дискусія з приводу київського танцювального ансамблю. Ціла родина зразу поділилася на дві партії. До першої, чисельнішої, якої головою став зразу наш родинний герой, батько родини — прилучилось молодше покоління — наш син і доня. До другої — одноособової партії зачислялася лиш — я сама.

Батько роду сказав:

— Я під Бродами не дуже большевиків боявся, то чому маю боятися їх тут? Іду на тих „гопаківців“ подивитися. Як я не піду, то Україна не вибухне, а як піду, то УККА не завалиться. Тимбільше, що я своїх десять років на УККА податок сплочую і грамота в хаті висить на видному місці, може ні? На „родину“ не поїду, навіть як вони двічі так високо скакатимуть, а що я про політичну сторінку тої цілої історії думаю — всі й так знають.

Я йому на те:

— Хто тобі каже, що ти їх маєш боятися? Ти ж знаєш, що не в тому справа. Ніхто з нас не боїться Павла Павловича Вірського, ні тих гарних дівчаток, що личка їх вже кілька разів „Свобода“ помістила, і то поза оголошеннями, навіть раз на першій сторінці.

Батько роду блиснув окулярами:

— Ну, власне! Як „Свободі“ можна їх рекламувати, то мені, як доброму членові Українського Народнього Союзу, ще й до того делегатові на Конвенцію, можна піти на них подивитися...

На це я і чекала:

— А що ти на те, що „Америка“ ані одного оголошення не дала і ледве одну статтю з себе видушила, і то таку, якби її разом усі чотири редактори писали?

Мій чоловік махнув рукою:

Допомога бабусі

Олені Лотоцькій присвячую

В одному з таборів Австрії живе бабуся. У неї вогка кімната й двері добре не зачиняються. Обіцяють направити, а навіть і з табору в оселю перевести. Але на обіцянках усе кінчається. Близьких рідних у неї немає, всіх розвіяла воєнна хуртовина. Вряди-годи хтось з односельчан навідається, що живуть поблизу. Оце все її товариство.

Аж ось листонош приносить грошову посылку. — Це вам із Америки, — каже.

— З Америки? — дивується бабуся. — Хто мене там знає?

— Може якась родина обізвалась, — здогадуються сусіди.

— О ні, не родина! — каже з гордістю бабуся. — Це українська жіноча організація прийшла мені з допомогою. З Фонду Бабуся мені посилають.

Бабуся читає листа і рясні слюзи течуть їй по обличчі. Вона пригадає собі, як ще молодою „луговичкою“ вона машерувала селом. А потім... ніколи не забуде того Дня Селянки... Ось вона в гарному народньому вбранні провадить жінок до міста! Так, це й є та велика родина жіночої організації, що собі її тут пригадала!

*

Аж ось інша старенька, так між двома віками. Старість уже добре наблизилась, але рештки молодости ще не зникли. З невеличкої пенсійки живе, а радше животіє. Зуби в неї викришилися усі, а на протезу грошей не вистачає.

А тут включено її в „Допомогу Бабуся“! Все змінилось! Бо хоч це скромний гріш, проте подає надію. Пильно складає кожну копійчину з цієї допомоги. Назбирала і стала лікувати зуби, а потім і протезу придбала.

Що це? З дзеркала дивиться на неї інше, молодше обличчя. Вже вона не беззуба бабуся, а привітна „старша лані“. В неї краще самопочуття і чужина вже не здається такою непривітною. А все це тому, що там за океаном ду-

мають про неї посестри. Думають і допомагають.

*

Старенька жінка дуже хвора й немічна. Живе при дочці, що піклується нею. Але дочка сама вдома й гаразди невеликі. Біда в хату заглядає. Ні рідних, ні близьких не мають, бо залізна заслона їх від них відділила.

Аж тут прийшла „Допомога Бабуся“! Вже можна придбати лік та й деякі харчі на підкріплення організму. В домі запанувала радість. Віджили обі старенькі. Може властєсть продовжити життя? А все це внесло ясний промінь в її останні місяці й роки. Про нас не забули, про нас пам'ятають там, за океаном!

*

Отакі картинки навіває „Допомога Бабуся“. Мабуть, немає ні в одного народу такої теплої помічної руки, простягнутої до старших жінок-залишенок. Я горджуся тим, що українське жіноцтво повело таку акцію. Помимо лихоліття, що його пережило, не затратило своїх типічно жіночих прикмет людяности. Тепле співчуття до самотніх сестер підносить не тільки їх, але й цілу нашу спільноту.

Меланія Нижанківська

Успіхи жінок

Дня 25. квітня 1962 представниця Голосу Америки в Нью Йорку провела розмову з містоголовою Окр. Ради США п-ні Катрею Пелешок. Безпосередню причину до цього інтерв'ю дав ювілей 1 Відділу США, що відбувся у грудні м. р. Тому й у розмові порушено це 40-ліття, а від нього вже недалека дорога до заснування Союзу Українок Америки у 1925 р.

Між найважливішими моментами праці США згадано першу виставку нар. мистецтва в готелі Астор у 1926 р., допомогу потерпілим від повені в 1927 р., скликання першого жіночого конгресу у 1932 р., а під час війни працю в користь Американського Червоного Хреста. У тому ж часі Союз Українок

Америци став видавати журнал Наше Життя і став членом-основником Об'єднаного Українсько-Американського Допомогового Комітету. Окрім того видатно допомагав скитальцям та створив фонд „Мати й Дитина“, що допоміг переселити наших вдів і сиріт. В останньому десятилітті уфундував допомогу школам українознавства в Європі і встановив допомогу 20 старшим самотнім жінкам. До культурних починів США належить видання творів Лесі Українки в англійському перекладі і пам'ятник Лесі Українки в Укр. Городі Культури у Клівленді.

Рольо Союзу Українок Америки підкреслює також факт скликання Жіночого Світового Конгресу у 1948 р. у Філадельфії, що довів до створення Світової Федерації Українських Жіночих Організацій (СФУЖО).

Щі інформації закінчено даними про 1 Відділ США в Нью Йорку та про працю п-ні Пелешок у ньому. Треба сподіватись, що розмова буде переслана в Україну й досягне там слухачів, як свого часу інформація про Міжнар. Жіночу Виставку у Нью Йорку та побудову пам'ятника Лесі Українки у Клівленді. Про те маємо конкретні відгуки.

Студентка каледжу п-на М. Івенс з Лондону, Англія вибрала, як тему для своєї кінцевої праці — українські писанки. В тій справі вона звернулась за матеріалами до п-ні Івонни Вітошинської в Сканторпі. (Думка написати таку працю зродилась у неї після доповіді, що її мала згадана пані в Queen's Mary Embroidery Guild у Лондоні). Незабаром вона прибула до Сканторпу, щоб розмовитись особисто з п-ні Вітошинською та переглянути її збірку писанок. Тут зробила багато світлин і зарисовок і зорієнтувалась у літературі. Окрім того дня 30. березня взяла участь у показі писання писанок у Сканторпі, щоб збагнути в практиці що техніку. Під впливом цього п-на Івенс дещо поширила свою тему, включивши в неї також Великодні звичаї, пов'язані з писанками.

Тепер вона пише свою працю, зтримуючи контакт із своєю „вчителькою“. Це буде напевне перша людина в Англії, що працює над такою темою і впровадить її в англійський світ.

Перед Виставкою Жіночої Творчості

Першу Виставку Жіночої Творчості влаштовано в 1959 р. з нагоди Світового Конгресу Українського Жіноцтва у Нью Йорку. Вона дала перегляд жіночих талантів у різних ділянках. Виявилось, що не тільки в літературі й образотворчому мистецтві, але і в народніх промислах маємо таланти небуденної міри.

Цей почин підхопив Союз Українок Америки і продовжує його, влаштовуючи другу з черги Виставку Жіночої Творчості в США. Комітет Виставки провів велику підготовчу роботу. Відкриття Виставки відбудеться під час XIII Конвенції СУА у Філадельфії, у ново-придбаному Домі СУА. У зв'язку з тим ставимо голові Комітету п-ні Стефанії Пушкар кілька запитів.

— Наша виставка повинна виявити всю жіночу творчість впродовж останніх трьох літ, — каже п-ні Пушкар. — Правда, у наших закликах і запрошеннях ми обмежились до терену США, вважаючи, що в інших країнах покликані до того інші жіночі організації. Тільки книжки жіночого пера ми виставимо незалежно від того, де вони появились. Натомість в образотворчому і прикладному мистецтві дамо перегляд творів нашого поселення.

— В перегляді картин нам допомагає традиція Жіночої Образотворчої Виставки, що вже від ряду літ влаштовується в Нью Йорку. Мисткині присилають радо, певні свого успіху. Трохи трудніше з прикладним мистецтвом. На жаль, замало йому досі приділено уваги. А ця ділянка вимагає керування й підтримки.

— Невже виставка в тому може допомогти? — запитуємо.

— Ясно! Сам факт, що народне мистецтво живе й продовжується серед нашої спільноти — це доказ, як воно органічно пов'язане з нею. А на виставці зможемо оглянути й оцінити ті осяги, що звичайно заховані в затишку родинного дому. Бо та писанчарка, вишивальниця чи керамікарка пра-

цює для власного задоволення чи для заробітку — часто неспвідома того, що вона є носієм могутньої національної традиції.

Прохаємо точнішого вяснення цієї думки.

— Бачите, ці мистецькі вироби, якими була виповнена наша хата — це не бездушні цяцьки без значення. Всі ці прикраси одягу, хатнього устаткування, обрядових предметів — це символи чогось, що було дороге нашому народові. Оце замилювання до лінії й кольору — це власне наша притаманність. Воно допомогло нам у свою чергу підкреслити свою окремішність і формувати психіку свого народу. А в часі великого лихоліття навіть до певної міри оберегло нас від занепаду.

— Чи й тепер, коли ми відірвані від рідного ґрунту, воно може мати якесь значення?

— Безумовно! Народне мистецтво є складником українського житла, є невідлучне від української людини. Тому воно впливає на самопочуття її, на атмосферу, в якій вона проживає. Традиція мусить творитися в окруженні. Дитина мусить виростати в ній змалку і привикати до неї. Отже в збереженні української спільноти вироби народнього мистецтва мають велике значення.

— А чи можна плекати його, не маючи своїх музеїв чи клясичних зразків?

— Дуже влучне питання! Для правильного розвитку народнього мистецтва колись вистачало саме відчуття народніх мистців. А тепер потрібно розумного керівництва й опертя на клясичних зразках. В тій цілі йде в нас підготовка до відкриття постійної музейної виставки в Українському Інституті Культури. Але добрим засобом є також Виставка Жіночої Творчості. Тоді коли в Музейній Виставці можна показати лиш клясичні зразки, то в цій Виставці ви побачите пересічну творчість писанчарок, вишивальниць і керамікаррок. З-поміж них Мистецьке Жюрі відзначить найкращі зразки

Стефанія Пушкар
Mrs. Stephanie Pushkar, UNWLA Vice-President, arranged a woman's arts and crafts exhibit in the Headquarters Building during the XIII UNWLA Convention

і вкаже хто з них іде правильним шляхом.

— Яку форму відзначення маєте на приміті?

— Це для Першої Виставки Жіночої Творчості задумано грамоту, що її виконала мисткиня Марія Морачевська. З технічних причин не вдалось її зладити і відзначенням роздати. Тому раді, що діло її рук збереглося.

— Жаль, що лиш наші делегатки й громадянство Філадельфії зможе оглянути й оцінити цю Виставку!

— Відзначені предмети будуть подані в нашому журналі. Зрештою ніщо не стоїть на перешкоді, щоб Виставка Жіночої Творчості проявила себе також і в інших осередках. Коли не та сама, то подібна! Бо ж кожна наша округа може її в себе провести!

СПРАВЛЕННЯ ПОМИЛКИ

У листі до редакції, що його написала письменниця Дарія Ярославська у ч. 2. Н. Ж. зайшла при його переписуванні помилка. Останнє речення першого уступу повинно бути не „стремління до таких чудових релігійних тем”, а „стремління до таких чудових релігійних висот”. За недогляд перепрошуємо. Ред.

На свіжу могилу

Недавно тому з далекої Аргентини наспіла вістка, що дня 27 березня 1962 померла після важкої недуги довголітня вчителька передшкілля і визначна громадська діячка Марія Ганушак.

Марія з Ільницьких Ганушак народилася у 1901 р. у Львові в родині урядовця. Після закінчення народньої школи, записалась до вчительського семінара, що його закінчила в 1922 р. Шукаючи спеціалізації в своєму фаху, вона продовжувала педагогічні студії в Державному Захоронкарському Семінарі, який закінчила із відзначенням у 1929 р. Тоді стала виховницею передшкілля в приміщенні св. Юра у Львові. Цей дитячий садок звали популярно „святоюрською шкількою“.

Марія Ганушак була вчителькою - садівничкою з покликання. Своє фахове знання вона удосконалювала на різних курсах. У 1934 р. скінчила психологічно-гігієнічний курс для виховниць садків; у 1936 р. курс суспільної праці; у 1937 р. курс ритмічної руханки для провідниць садків. Того ж року дістала диплом виховного курсу сусп. праці і стала інспектором у шкільному інспектораті при Львівському магістраті. За большевицької окупації її звільнили з того становища, бо наша система релігійно-національного виховання їм не підходила. Під час німецької окупації Марія Ганушак повернулася до своєї праці й продовжувала її з ще більшим успіхом. Як спеціалістка сусп. праці вона займалась також захистами старих, глухонімих і сліпих. Тоді то вдалось їй врятувати різних жидівських дівчат, приміщуючи їх при виховних установах.

Виїхавши в 1944 р. на еміграцію, Марія Ганушак знайшлась із родиною в таборі Ст. Мартін в Австрії. Тут zorganizувала таборову школу, вивчала додаткову доживу для дітей та наглядала над дитячою кухнею, працюючи в ній і фізично.

Приїхавши в 1947 р. до Аргентини Марія Ганушак уже в своєму фаху не працювала. Але

тут всеціло виявила себе в громадській праці.

Ще в Рідному Краю вона брала живу участь у громадському житті. Як колишня кур'єрка в Листопадовому зриві все піддержувала українських інвалідів, дбаючи про збірку на ту ціль. З замишування до народнього мистецтва допомагала при влаштуванні мистецьких виставок, вечорів народньої ноші і т. д. Опікуючись молоддю вона підтримувала молоді таланти і неодному молодому мистцеві вторувала до рогу до Митрополита Шептицько-

Марія Ганушак

The late Mrs. Maria Hanushchak, of Buenos Aires, prominent pedagogue.

го для отримання стипендії чи виїзду заграницю. А в Аргентині включилась відразу в члени Т-ва „Просвіти“ і вела оживлену діяльність в Жін. Секціях так Централі, як і її Філій. Була також членкою Союзу Українок Аргентини. Її організаційний хист допоміг в організуванні різних імпрез та починів товариства.

Я зустрілась із Марією Ганушак таки в „святоюрській шкільці“, де моя товаришка відбувала свою практику. Я заходила не раз туди і з подивом слідкувала за вмілим веденням зайнят. Багато говорили ми про зміст і напрям праці. — Дітей треба любити, говорила покійна. — Тільки тоді вчителька виповнить своє призначення.

Цих кілька слів згадки про незабутню й дорогу вчительку нехай будуть китцею квітів на її свіжу могилу. **Марія Яримович**

НОВІ КНИЖКИ

Ірина Шуварська-Шумилович: **Недільний ранок.** Оповідання. Нью-Йорк, 1962. Обкладинка Тараса Шумиловича. Ст. 64.

Оповідання, зібрані в цій книжці, надиво нерівні. Це короткі епізоди, події, роздумування, настрої. Та всім притаманний бистрий лет уяви, влучна характеристика, жвавий діалог. Тому й легко читаються, дарма, що їх змісл часом трудно уловити.

Найбільш доступні оповідання епізодичного характеру й автобіографічного змісту. Але нариси, де пробивається релігійно-філософський світогляд авторки — найцінніші.

Д-р Антін Княжинський: **Творчий шлях Лесі Українки.** Видання Союзу Українок Америки з нагоди відкриття пам'ятника поетки у Клівленді. Філадельфія 1961. Ст. 54. Ціна 1 дол.

Щоб розробити цю тему, автор розглянув добу Лесі Українки, себто 90-ті роки мин. століття і початок теперішнього. На тому тлі він змалював середовище, в якому виростала (батьки Лесі, Драгоманов) і накреслив основні риси світогляду поетки. Свій заповіт, синтезу думок і поривів дала вона на його думку у „Триптиху“.

Книжка є другим, перегляденим виданням. Її видав Комітет Побудови Пам'ятника Лесі Українки у 90-ті роковини народження Лесі Українки.

ЯКІ МОЇ УЛЮБЛЕНІ КНИЖКИ?

Маленька чепурна збірка поезій та сатири **Степана Риндика „Логос“**, яку перечитую по кілька разів.

Книжка **Юрія Тиса „На світанку“**, де автор так зумів оживити постать великого Марка Вовчка.

„**Отаман Воля**“ Лесі Храпливої, повість для молоді, повинна б стати найкращим поштовхом до збереження духових вартостей, до організованого життя та до порозуміння різних груп нашого населення.

Мені 39 років, живу далеко поміж тисячами озер, у зеленій Міннесоті і моєю найкращою приятелькою є „Наше Життя“.

Катря Гуцал

НАШЕ ЖИТТЯ — ЛІПЕНЬ, 1962

З позинів Відділів

Театральна вистава

Театральний Гурток 56 Відділу СУА в Дітройті вже має свою історію. Своє існування завдячує видатній артистці сцени Катрі Кривуцькій, що з усім своїм мистецьким умінням та запалом його створила. Гурт молоді, що влився в той Гурток, вишколився під її вмелою рукою. Поза ними вже ряд успішних виступів. Згадати хоч би виставу „Одержимої“ Лесі Українки, що своїм успіхом піддержала двигнення пам'ятника Лесі Українки в Клівленді. А черговим осягом була постановка драми Людмилі Старицької - Черняхівської „Останній сніп“. Найкраще вшанування патронки Відділу, яке можна собі уявити.

П'єсу поставлено дня 11. березня 1962 у залі Українсько-Амер. Осередку. Вечір відкрила голова п-ні Люба Маринюк короткою промовою та представила проф. Романа Бжеського, як промовця, що подав присутнім життєписні дані Людмилі Старицької-Черняхівської. Обговоривши генезу п'єси, промовець подав також історичне тло, на якому вона була побудована. Це був час нищення Запорізької Січі, останнього заборона козацької незалежницької думки.

Після такого вступу слухачі живо відчували зміст п'єси. Там зустрічаються два покоління з кругів козацької старшини: те, що вперто підтримує боротьбу за свободу, в особі старого полковника, і те, що йде на уступки, а то й зраду, в особі його сина. Поміж ними розквітає соняшним променем дівчина Ганнуся, що інстинктом чистої душі схиляється до поглядів свого діда.

Як дієві особи виступили: студ. Микола Григорчук у ролі полковника Андрія Нешадими, Андрій Лятишевський у трудній ролі сина-зрадника. Дальші ролі виконували: І. Строїч (Ганнуся), В. Заревич (1-ий кум), Люба Григорчук (1-ша кума), Р. Андрушків (2-гий кум), арт. К. Кривуцька (2-га кума), Петро Китасти (бандурист), О. Ковальська (баба), В. Туган (молодик). Ролі були

виконані дуже добре і з великим зрозумінням духа п'єси. Як козаки та челядь виступили О. Білий, О. Григорчук, О. Дуб, Т. Качмар, Т. Мойсюк, Я. Середюк, І. Туган.

Мистецьке оформлення сцени провів В. Середюк, а освітлення І. Сеньків. Незвичайно дбайливе виконання костюмів того часу треба завдячувати паням Л. Лятишевській, О. Середюк, С. Строїч, С. Филипів та О. Янчишин.

Бездоганне виконання, знаменита гра артистів заімпонували присутнім. Повний успіх вистави, як і попередніх, треба завдячувати мистецькому керівництву, режисерській праці й цілій підготовці п'єси — артистки Катрі Кривуцької, що не жаліла труду й часу, щоб усе вивести якнайкраще.

Велика посередня користь цієї праці ще й проявляється у впливі на нашу молодь. Сам факт, що молодь не є тут пасивним глядачем, а сама активно виступає, вивчає краще рідну мову, історію, звичаї, народні пісні, має велику вагу. Вживаючись у середовищі п'єси, молодь сприймає наше минуле, переживає й відтворює його. Мабуть, — це є чи не найкращим доповненням її знання про Україну та її вросання в українську громаду. А це знов завдячуємо нашій видатній режисерці, яка добирає відповідні п'єси, підготовляє молодих артистів і сама з ними виступає.

Публика вщерть виповнила залю. Подяка належить жертводавцям матеріалів на костюми пп. І. Журківському, В. Ухачеві і В. Снісарчукові та фірмі Марголіс Фернічер, що дала меблі для сцени. Спонзорами вистави були: д-р Марія Балтарович, д-р Павло Джуль, д-р Володимир і Надія Чавс, д-р Володимир Прокопович, д-р Надія Туркевич, що теж причинилося до загального успіху. Признання належить Управі й членкам 56 Відділу СУА за цей черговий культурний почин.

Мирослава Зубаль

Із вистави „Останній сніп“ у Дітройті: арт. Катря Кривуцька у ролі 2-ої куми.

Actress Katherine Kryvutska gave a Ukrainian historic play "The Last Sheaf", sponsored by the 56 UNWLA Branch in Detroit.

НА ПАМ'ЯТНИК Т. ШЕВЧЕНКА

Із анкетних листків, призначених для XII. Конвенції СУА, довідуємось про нові пожертви Відділів на ту ціль. І так, по 100 дол. зложили — 21 Відділ у Брукліні і 26 Відділ у Дітройті. Тим самим уже 18 Відділів СУА зложили такі суми.

35 Відділ СУА в Озон Парку зложив 50 дол. на пам'ятник і був 14-тим Відділом, що зложив таку жертву.

По 25 дол. зложили — 30 Відділ СУА в Клівленді і 63 Відділ у Дітройті. Це вже 11 Відділів СУА зложили такі суми.

ПОСМЕРТНА ЗГАДКА ДІТРОЙТ, МИШ.

Ділимось сумною вісткою з читачками Нашого Життя, що дня 27. лютого 1962 р. після тяжкої

Тетяна Гриньків-Новосад
The late Mrs. Tetiana Hrynkiw
of Detroit, Mich.

недуги померла наша постійна передплатниця бл. п. **Тетяна Гриньків-Новосад.**

Покійна народилася в 1909 р. в містечку Вишнівець на Волині. По закінченні вчительської семінарії в Тернополі, у 1930 р., вона працювала як учителька. В 1944 році вийшла на скитальщину з чоловіком і 3-літньою донечкою Наталкою. Скитальче життя в Німеччині й недостатня можливість лікування спричинили смерть уже 6-літньої дівчинки. Від тоді молода мати втратила радість життя і залишилось у неї важке горе, що його носила у своєму серці до смерті.

У 1949 р. прибула з чоловіком до Дітройту, де проживала. Залишила в тяжкому смутку чоловіка Епіфанія.

Похоронна відправа відбулась 2. березня ц. р. в українській православної катедральній церкві св. Покрови, де прощали її на вічний спочинок чоловік, рідня з Канади, близькі друзі, знайомі та присутні парафіяни.

Покійну поховали за її бажанням на українському православному цвинтарі в Бавнд Бруку, Н. Дж.

РЕПРЕЗЕНТАЦІЙНИЙ ФОНД

До репрезентації українського жіноцтва знов нове домагання. У днях 25 — 29. червня 1962 р. відбувається у Вашингтоні черговий річний З'їзд Генеральної Федерації Жіночих Клубів. Союз Українок Америки дістав запрошення до участі. Виступ українського жіноцтва на цьому ґрунті конечний ейд коли ми в 1949 р. стали членом цього мільйонного об'єднання.

Торік ми через брак фондів не могли взяти участі у З'їзді Ген. Федерації Жіночих Клубів у Маямі. Тому цього року вже не сміємо прогавити цієї нагоди заманіфестувати там наші осяги й нашу працю. До участі в З'їзді ми уповажили п-ні Стефанію Пушкар, містоголову Гол. Управи. Їй до помочі стануть членки США з Вашингтону, що розуміють вагу нашої репрезентації.

Наша участь у тому З'їзді вимагає фондів. Хоч кошти подорожжі невеликі, проте кошти реєстрації, участь у бенкеті й інших імпрезах З'їзду, побут у готелі є поважним видатком. Прохаємо скласти пожертви на Фонд Зв'язків і Репрезентації, що є підставою нашої дії в тій галузі!

Екзекутива США

Замість квітів

ЗАМІСТЬ КВІТІВ на свіжу могилу незабутньої вчительки бл. п. Марії Ганущак складаємо 20 дол. на фонд „Мати й Дитина” і 10 дол. на Конвенційний Фонд.

д-р Степан і Уляна Павлинські

ЗАМІСТЬ КВІТІВ на свіжу могилу нашої дорогенької тети Наталії з Федівих Лукасевич із Клівленду складаємо 50 дол. на фонд „Мати й Дитина” —

Родини Федів, Садівник і Лудзак

ЗАМІСТЬ КВІТІВ на свіжу могилу Ромчика Білчинського складають 5 доларів на Вих. Фонд ім. Ганни Ракочої

Олена й Лідія Бурачинські

ІЗ ЛИСТІВ ДО РЕДАКЦІЇ

Сторінка для дівчат-підлітків

Дозволю собі піддати сугестію редакції Нашого Життя. Чи не можна б створити сторінки для дівчат-підлітків? Моя сугестія подиктована практичною потребою. Моя 11-літня доня не знаходить тепер нічого, що її цікавило б у журналі, хоча давніше радо читала сторінку „Нашим малютам”.

У такій сторінці могли б бути початкові поради та вказівки для вишивання, з поданням легких узорів. Також легкі до виконання кулінарні приписи напевне цікавили б їх, взагалі все, що могло б притягнути увагу таких молодих дівчаток. Така сторінка могла б задержати їх у сталому заінтересуванні журналом аж до часу, коли увесь його зміст буде їм зрозумілий.

Анізія Струц, Шикаго

У змагу за Наше Життя

У цьому місяці, як і в минулому, наші пресові референтки і прихильниці гарно попрацювали. Знов завдячуємо їм ряд придбаних передплат, що їх вони зібрали на терені Відділів чи поза ними.

Пригадуємо умовини нашого контесту: за приєднання 5 нових передплатниць і надіслання передплати признаємо одну передплату даром або книжок видання США вартости 5 доларів.

Придбали нових передплатниць в останньому часі:

Анна Хом'як, Брістоль (32 Від.)	1	Катря Пелешок, Нью-Йорк (1 Від.)	1
Наталія Остап'юк, Бріст. (32 Від.)	1	Марія Процай, Мінеаполіс	1
Мирослава Чубата, Бриджпорт	2	Ірина Руснак, Рочест. (47 Від.)	3
Люба Дребич, Бронкс	1	Ірина Щерба, Вилм. (54 Від.)	1
Марія Душник, Бруклін	1	Марія Самойлова, Бруклін	2
Ванда Гардей, Дірборн	1	Феся Сіділо, Воррен	1
Ірина Кашубинська, Клівленд	1	Люба Вінтоняк, Брандфорд	2
Марія Костів, Тайнега	1	Марія Величко, Філадельфія	1
Олександра Ковальська, Дітройт	1	Марія Волинець (29 Від.)	5
Є. Лучкан, Гартфорд	1	Розина Захарченко, Нью Йорк	1
Олена Назар, Джерси Сіті	1		
Анна Нуджін, Честер	1		
Іванна Осідач, Філад. (43 Від.)	3		

Хто черговий?

АДМІНІСТРАЦІЯ НАШОГО ЖИТТЯ

Світова Федерація Українських Жіночих Організацій

ЧОТИРНАДЦЯТИЙ РІК ВИДАННЯ

ЧИСЛО СЬОМЕ

Два З'їзди

З початком літа ц. р. відбудуться на американському континенті З'їзди двох організацій, що відіграють поважну роль в українському жіночому рухові вільного світу. Це є XIII Конвенція Союзу Українок Америки і VII Конференція Комітету Українок Канади.

XIII Конвенція Союзу Українок Америки відбудеться скорше, бо в днях 29. і 30. червня та 1. липня 1962 р. Це черговий Зїзд цієї широко розгалуженої в ЗДА організації, що завдяки своїй праці здобула собі поважне місце в громадському житті українців Америки. Для СФУЖО цей З'їзд має поважне значення, бо Союз Українок Америки є членом-основником і організацією, на якій у великій мірі спирається праця СФУЖО. Від оснування в 1948 р. дотепер СФУЖО мало все поважну підтримку США. Починаючи від приміщення канцелярії в будинку США, Вістей СФУЖО в журналі „Наше Життя“, аж до участі Відділів США у всіх починах СФУЖО. Голова Союзу Українок Америки є першою урядуючою містоголовою СФУЖО і несла весь час поважний тягар праці і відповідальність за дію СФУЖО.

Цей З'їзд буде мати своє широке наświetлення в журналі „Наше Життя“ і складові організації СФУЖО та громадянство матимуть змогу познайомитись із працею цієї поважної організації.

Управа СФУЖО бажає цією дорогою привітати XIII Конвенцію Союзу Українок Америки, висловити свою подяку за співпрацю та очікує якнайкращих успіхів в ухвалях З'їзду на славу українського народу й українського жіночого руху.

*
Другий З'їзд — це Крайова Конференція Комітету Українок Канади, що відбудеться в Вінніпегу в рамках VII Конгресу Українців Канади у днях 5.—7. липня 1962 р.

Комітет Українок Канади є репрезентацією українок і українських жіночих організацій в Канаді так серед власного громадянства, як також серед співгромадян Канади. Його засновано в 1944 р., у Вінніпегу для координації і репрезентації українських жіночих організацій у Канаді. Членами-основниками були три жіночі організації: Союз Українок Канади, Організація Українок Канади ім. О. Басараб, і Ліга Українських Католицьких Жінок Канади, а від 1959 р. Об'єднання Жінок при Лізі Визволення України.

Кожна з тих чотирьох організацій делегує 4-ох членів до Управи Комітету Українок Канади на три роки і що три роки перебирає за чергою провід, делегуючи свою представницю на голову. Він заснований при Комітеті Українців Канади, що є громадською й політичною репрезентацією українців у Канаді, тісно з ним співпрацює і тому З'їзди чи Конференції відбуваються в рамках Конгресу КУК-у.

Впродовж 18 літ Комітет Українок Канади відіграв поважну роль, головню для об'єднання, порозуміння і співпраці українських жіночих організацій між собою та вироблення почуття єдності українкою перед урядом і співгромадянами Канади. В Комітеті Українок Канади вироблялися громадськи і школилися у взаємній толеранції жіночі провідниці, що

перенесли цю атмосферу на терен своїх організацій, а це має для нашого громадського життя першорядне значення. Через свої Відділи, хоч нечисленні, Комітет Українок Канади діє на терені цілої Канади, передаючи настрої співпраці і спільної дії українкою цілій громаді. Згадати хоч би спільні свята з нагоди 100-ліття народин Н. Кобринської, роковин українського жіночого руху і Свята Жінки-Героїні, а що головне — протести та петиції до уряду в Канаді у важних для України й українців подіях.

Другу велику ділянку, яку обслуговує Комітет Українок Канади і його складові організації — це допомогова акція, на якій у великій мірі спирається тепер Фонд Допомоги Українців Канади. В початку свого існування Комітет Українок Канади перевів по Канаді віча в обороні скитальців і за допомогою ім. Тепер щорічно Комітет Українок Канади при допомозі складових організацій переводить збірки на терені більших міст, збираючи пожертви, що дають фінансову базу для Фонду Допомоги.

Ще одна важлива ділянка є завжди предметом нарад і дискусій на Конференціях Комітету Канади — це політичні проблеми українців Канади. У співпраці з Централєю Комітету Українців Канади, що є громадською й політичною репрезентацією, припадає й на Комітет Українок Канади певна частина цієї відповідальности. Це одне з головних завдань Комітету Українок Канади. Позиція наша в Канаді, як четвертої з черги щодо чисельности національної спільноти, глибоко вкорінене в канадійську землю посе-

Про працю Гуртків Книголюбів

МОНТРЕАЛ

Дня 7. квітня ц. р. Гурток вперше провів обговорення літературних творів перед широкою публікою. До тепер впродовж трьох років це діялось у своєму гурті, але на пропозицію голови СФУЖО, п-ні О. Залізняка, влаштовано цей літературний вечір.

Програма включала двох українських авторів і двох чужих. Це були — Леоніда Мосендза „Останній пророк“ і Наталени Королевої „*Quid est veritas*“ та Бішопа „*Nazarene*“ і Шолома Аша „День, коли помер Христос“. Обговорили їх — п-ні Надія Олійник, п-ні Христина Турченко і п-ні Галина Сенишина. Життепис Л. Мосендза зreferувала п-ні Оксана Винницька, а Н. Королевої п-ні Ярослава Турко. Окрім того відчитали у-

лення, широко поставлене церковне і громадське життя, дають нам більші можливості для політичної дії, як в інших країнах поселення. Громадську і виховну працю ведуть чотири українські жіночі організації, що мають свої клітини по цілій Канаді. Але якраз політичні проблеми і дії вимагають від нас спільних виступів і до цього покликаний серед жіноцтва в Канаді у першу чергу Комітет Українок Канади.

Великим утрудненням праці Комітету Українок Канади — це розлогість країни і великі віддалі між нашими осередками. Хто не знає Канади, той не уявляє собі того, як воно утруднює громадську працю, бо кошти З'їздів і зустрічей бувають нерозумно високі. Тому треба подивляти ентузіазм і громадську виробленість делегаток, що йдуть у невгодах понад тисячі миль, щоб брати участь у З'їздах. Їх кличе почуття відповідальності й охота до співпраці у важливих для України і української спільноти справах.

Управа СФУЖО слідкує за працею українок Канади, де діють дві її містоголови, а три складові організації й вітає такий важний для нас усіх українок З'їзд! Бажає дальшого розвитку й успіху для України й українського життя Канади.

І. П.

ривки з обох авторів — п-ні Марія Логуш і Христина Турченко. Вечір відкрила п-ні Софія Барабаш. Модератором була п-ні Іраїда Винницька, голова Гуртка.

При гарно накрытих столах, побіч старших громадян, засіла студентська молодь. Її кількість становила третину всіх присутніх і своєю участю в Літ. Вечорі засвідчила, що готова слухати дискусій над вартісними літературними творами і на тому тлі може зійтися зі старшим громадянством.

На кінці програми розіграно обговорені книжки. Чистий прихід із цього Вечора призначено на Видавничий Фонд ім. Кекилії Гардецької при СФУЖО.

Бронислава Мельник

ДІТРОЙТ

Гурток Книголюбів тут щойно за-снувався. Перша зустріч його 9 членок відбулася в гостинному домі п-ні Шумило і як початкова, врочисто проведена.

Програма цієї зустрічі була присвячена Докі Гуменній. Головну доповідь про неї мала п-ні Дарія Бойчук, голова Гуртка. Зreferували „Діти Чумацького Шляху“, „Хрещатий Яр“, „Велике Цабе“ потім „Вічні вогні Альберти“ і „Багато неба“ п-ні Бойчук підкреслила позитиви кожного твору. Широкий діапазон тем, майстерність у будівництві ситуацій, при тому чиста, соковита мова дають читачеві велику насолоду. Та найдовше сплилась доповідка на творі „Мана“. Цей твір наскрізь психологічний виявляє велику глибину переживань.

Потім п-ні Софія Шумило говорила про проблематику твору „Жадоба“, що торкається рівноправності жінки. Цей твір зрозумілий більше тим, що жили в підсоветському режимі.

По цих гутірках розгорілась оживлена дискусія. При чайку, що слідував, прочитала п-ні Галина Крусь рецензію Ганни Черинь на твір „Жадоба“, яку присутні критикували. Але й не погодились із відповіддю П. Пісочинця „Трохи жадоби, трохи шаноби“, яка тієї „шаноби“ зовсім не виявляє.

На закінчення вечора всі підписались на керамічний тарілці, прикрашений трипільським узором. Ця тарілка призначена для письменниці, як привіт від Гуртка Книголюбів у Дітройті.

Дарія Бойчук

Із життя наших Централь

ПОКЛІН Т. ШЕВЧЕНКОВІ

Українське жіноцтво в Аргентині, вшанувало нашого великого поета своїм окремим святом. Для тієї цілі Союз Українок Аргентини об'єднався з Жін. Секцією „Відродження“ й Жін. Секцією „Просвіти“... До епівучасті приступили також Сестрицтво св. Покрови і Марійська Дружина.

У програмі свята були доповіді (п. Ніна Онацька і Валентина Мушинська) сольоспів п-ні Ніни Слободянової-Кабанців, деклямації п-ні Тамари Грицаї і п-ни Головай та виступи жіночого хору. Цим останнім гордиться наше жіноцтво, бо воно нелегко було вивчити чотири пісні без диригента. Але відспівано їх добре й це було для співачок найкращою винагородою. Заключне слово мала п-ні Ольга Бандура.

Оця маніфестація єдності з нагоди роковин поета — це найкращий поклін його пам'яті.

ОБ'ЄДНАННЯ УКРАЇНОК БЕЛЬГІЇ

Філія ОУБ у Льєжі відновила свою працю восени 1961 р. під проводом голови п-ні Л. Демчук. Раз на місяць відбуваються сходи членок, що проходять дуже оживлено. Цікаву програму закінчує товариська гутірка в дружній атмосфері за чаєм і тосточками.

Філія взяла активну участь у влаштуванні Свят-Вечора, Ялинки і Свята Державности. На сходинах відчитувались доповіді і подавалась хроніка про життя українок в інших країнах.

Секція суспільної опіки відвідувала хворих у шпиталях та допомогла кільком українським родинам.

В Управі Філії працює містоголою п-ні Н. Красюк, секретарка, п-ні А. Борачок, скарбничка п-ні О. Хохоляк. У Контр. Комісії є п. Линдова, Фенік і Барановська.

ЧЛЕНКИ-ПРИХИЛЬНИЦІ СФУЖО!

ВІСТІ СФУЖО

Річники 1956—1959

у брошурованій оправі

Ціна 1.50 дол.

З'їзд Світового Руху Матерей

У днях 17. і 18. травня в будинку ЮНЕСКО відбулись у Парижі Пленарні Збори Світового Руху Матерей.

Світовий Рух Матерей засновано у 1947 р. в Парижі. Впродовж 15 років своєї активності М. М. М. пройшов доволі великий шлях. Об'єднавши 28 складових організацій із різних країн, М.М.М. встановив Хартію Матері, здобув дорадний статус Б при ОН і став видавати журнал ВІСТІ М.М.М. Свої осяги розгорнув на кількох з'їздах, а саме в Парижі, 1950, у Брюсселі, 1953, у Парижі 1956 і 1958.

Світова Федерація Українських Жіночих Організацій стала членом М.М.М. у 1950 р. і від того часу брала участь в усіх його З'їздах. Її містоголовою п-ні О. Лотоцька є членом Ради М.М.М.

Статутіві рямці М.М.М. виявились за вузькими для того роду праці і вимагали перевірки. В тій цілі засновано в листопаді 1961 Провізоричний Комітет, зложений із радних М.М.М. та представниць складових організацій. СФУЖО виделегувала туди п-ні Ангеліну Ковальську, яка спільно з іншими провела підготовчу роботу. У Пленарних Зборах заступала СФУЖО містоголовою п-ні Ніна Коваленко.

Головною доповіддю З'їзду була тема „Мати в добі атому“, яку виголосив містоголовою ЕВРАТОМУ проф. Енріко Меді. Про зміст цієї доповіді подамо ще докладні відомості.

Другий день нарад був присвячений звітм і зміні статуту. На залі зарисувались дві групи. Одна, очолена президенткою п-ні Мансо, що мала за собою велику більшість, висунула потребу нового статуту. Друга, значно менша, яку провадила ген. секретарка п-ні Делем, не вбачала тієї потреби. По з'ясуванні справи представницею Провізоричного Комітету зала прихилилась до першої розв'язки і присутні статут із малими доповненнями прийняли.

У виборах до керівних органів, а саме Ради й Управи М.М.М. увійшли окрім давніх і нові члени. Пововно вибрано від СФУЖО п-ні Олену Лотоцьку на дві каденції (6 літ), а вперше увійшла туди як друга представниця СФУЖО п-ні Ангеліна Ковальська. П-ні Ковальська обняла в Управі пост касієрки.

Із З'їзду Світового Руху Матерей у Парижі: Представниця СФУЖО п-ні Ангеліна Ковальська підписується в книзі гостей міста Парижу. Біля неї заступник мера.

From the Convention of the World Movement of Mothers in Paris: The board and the delegates were greeted by the Mayor of Paris. The photo shows Mrs. Angele Kovalsky, the representative of WFUWO, signing her name in the guest book of the city of Paris.

РОКОВИНИ ОЛЕНИ КИСЛІВСЬКОЇ

З ініціативи Відділів ЛУКЖ у Монреалі і зі співучастю членок усіх жіночих організацій у тому місті відбулась у квітні 1961 р. панахида в пам'ять покійної голови СФУЖО. Зворушливу проповідь в її честь виголосив о. Кушнірик. Потім відбулись святочні сходи з рефератом п-ні Б. Мельник, п-ні Я. Турко і зі спогадами п-ні Олени Залізник. На цих сходах порішено відбути поїздку на могилу бл. п. Олени Кислівської в Оттаві, коли настане тепліша пора.

Дня 26. березня 1961 23 Відділ США у Дітроїт також провів свято у 5-ліття її смерті. Його відкрила голова п-ні М. Ясінська й присутні віддали Покійній шану мовчанкою. Потім п-ні Ірина Козаченко виголосила реферат про життя і працю Покійної, а п-на Анастасія Королишин доповнила це своїми спогадами. Пригадалось усім, як бл. п. О. Кислівська гостювала в 1929 р. у Дітроїт і завдяки її заохоті заснувався тут перший Відділ

США. На кінці п-ні Ясінська подякувала всім за участь.

Найбільш величаве вшанування покійної голови СФУЖО провів Комітет Українок Канади в Торонті своєю академією дня 15. грудня 1961. Про це вже була згадка в нашому журналі.

ДО ЛІТ. КОНКУРСУ СФУЖО

Із днем 31. травня закінчився реченець 3. Літ. Конкурсу СФУЖО, фундації Марусі Бек. Як і попередніми роками, Конкурс спонукав багатьох до участі. У цілому наспіло 25 творів, репортажів і описів подорожі.

..Мистецьке Жюрі вже познайомилось із цілим матеріалом. Ми сподівались, що в червні відбудеться вирішальна нарада та з причин технічної природи не вдалося цього зробити. Змагаємо до того, щоб це відбулося ще в літніх місяцях. У вересневому числі вже зможемо вислід Конкурсу проголосити.

Комітет Літературної Нагороди

- Ukrainian Woman -

O U R E N G L I S H C O L U M N

Ukrainian Dance Group Company Of Kiev

Under the U.S.-Soviet Cultural Exchange agreement between the United States and the Soviet Union the Ukrainian Dance Company of Kiev, composed of some 100 dancers and directed by Pavlo Virsky, made their initial appearance at the Metropolitan Opera House in New York City and are now on an extensive tour of the United States and Canada.

Their tour has evoked much press comment, of a laudatory nature, and considerable thought among Ukrainian Americans and Canadians.

Those who saw the dancers in action found them much to their liking, including their emotional expressiveness, the well-nigh acrobatic whirling and leaping of the men performing so-called Ukrainian folk dances, the troupe's interpretation of a beautiful needle-women's dance, and the colorful Ukrainian native costumes.

But then a cautious note crept into the thoughts of the onlooker. He remembered that in the Soviet Union art and culture has always been but an instrument of Soviet Russian Communist policy and in its development, it has to adhere strictly to the party line.

However the folk dances which the troupe presented actually lacked that folklore upon which they were originally based. Although in some of them, as in "Garland" there was an echo of the original ritualistic ceremonies, they were not developed well enough. They lacked that power of full expression of the link between the past and the present and an appreciation of both. The majority of the dances

were presented just for the sake of entertainment, with accent on fast movement and liveliness.

The same applies to the costumes worn by the dancers. The Ukrainian people possess in their national costume certain basic types within which there are various variants, with room for more. This leaves the door wide open for a costume designer for much creativeness. But here this was not done. The emphasis was on gaudy and eye-catching colors, with no attempt being made to exhibit the aesthetic side, with all of its nuances, of the true Ukrainian national costume.

This is but an illustration of the approach of the Kremlin to Ukrainian culture, just light and colorful slides designed to amuse one and which leave no lasting impression. This is what the Ukrainian Dance Company of Kiev dares to do in the name of Ukrainian culture! No hearkening back to times of yore! No true folklore cult! It is no wonder then that John Chapman asked in Denver's Roundup of May 6, 1962 of the group's performance: "Is this culture?"

The foregoing pertains only to the program presentation itself. The tour of the troupe has its political implications too, no matter that it is being held under the U. S.-Soviet Cultural agreement. There is not the slightest doubt that in sending it to America Moscow has an ulterior motive. On the eve of Captive Nations Day, with efforts being made to have a permanent Captive Nations Committee established in the Senate, the tour is supposed to demonstrate how happy and content are the peoples under Kremlin rule. "Look,

'We Are from Ukraine', we have our own ballet, we are cultivating truly and freely our Ukrainian culture, our dances are an expression of our happiness and contentment, so how can you speak about enslavement and persecution!"

Then there is another reason for the sending of this troupe to these shores. Today the Ukrainians in the free world are preparing to expose to that world the circumstances surrounding the assassination of two prominent leaders in Germany by Soviet agents. The attention of the Ukrainian masses is riveted upon this event to come. The tour of the group is to divert that attention into other channels, to find new interests, to occupy the Ukrainian American mind with nostalgic and sentimental thoughts, perhaps even to soften the intransigent hostile attitude of Ukrainians toward the Kremlin enslavers of Ukraine, and show them that the stories about the persecution of Ukrainians and the suppression of Ukrainian cultural life are but inventions of "bourgeois Ukrainian nationalists."

Such are some of the thoughts associated with the tour here and in Canada of this Ukrainian dancing group. Its tour is an evident Red offensive against the free world, with Ukrainians as the primary objective. The offensive is well planned and in some rare cases it may have already gained some ground among the naive whose eyes have been bedazzled by the loud costumes and the acrobatics of the dancers. S. S.

Our Convention

The XIII Convention of the Ukrainian National Women's League will gather delegates from all UNWLA Branches. Represented will be the women-pioneers, who founded our organization 37 years ago, the newcomers, who filled up her ranks after World War II and the American-born women of Ukrainian descent, who are the link with the American world.

The Convention will be a survey of their work. These three kinds of members are putting their best efforts into their organization. Sometimes their endeavor is not co-ordinated. But their devotion to the cause brings them always good results.

Our achievements in the last three years testify to this. The monument of Lesya Ukrainka in the Cultural Garden of Cleveland, Ohio is the best proof of our activity. The Committee of seven UNWLA members guided this project during six long years (1955-1962) and accomplished it, backed by the resources of the Ohio region. The exhibits of Ukrainian folk art popularized the Easter egg "pysanka" as a pure Ukrainian art product. The "Mother and Child" program, caring for Ukrainian children in Germany and Austria was continued with great zeal, and reached 16 schools and kindergartens caring for about 300 children. The same wise, warm understanding left a helping hand to old, lonely women in Europe. Twenty of them are receiving each month a small amount. The educational task of Ukrainian mothers is strengthened through parent seminars and Day Centers for children.

However we have deficiencies. The increase of our members is not as we expected it. Our welfare program does not meet all needs of our community. Our educational directions do not reach the young mothers for whom they are intended. Many other problems have to be faced at our Convention.

Let's look at it. And especial-

Branch 72 UNWLA of New York sponsored a Ukrainian Folk Art Exhibit at the Brooklyn, N. Y. Public Library. Left to right: Mrs. Mary Lesawyer, Vice President, Mrs. Mary Dushnyck, President, Mrs. Lily Bochanko, Secretary, and Mrs. Anne Bezko, Treasurer.

Ukrainian Folk Art Exhibit

The exhibit of Ukrainian folk art and **pysanky**, sponsored by New York Branch 72 of "Soyuz Ukrainok," at the huge Brooklyn Public Library main branch which opened on April 20th and continued through May 23, was received with great interest by the public, reports Mrs. Mary Dushnyck, president of Branch 72. Miss Leonore Braun of the Library staff stated that she had many favorable comments about the display, and viewers called it "the prettiest exhibit" the Library has had to date.

The exhibit consisted of nine gallery windows, filled with Ukrainian embroidery, ceramics, wood carvings, **pysanky**, metal crosses, etc. On the main floor of the Library two Ukrainian wooden crosses were displayed, one of them being the inlaid Hu-

ly at those American-born members, eager to pour their ideas and plans into work. We are the edge of two worlds in our organization, and could be the link between them. Our present situation is intensely stimulating; and the UNWLA Convention the best place to work out our plans for an enlarged and strengthened role.

tsul cross from the "Soyuz Ukrainok" museum, and the other an 18th century cross from the Ternopil area.

A press release concerning the exhibit was sent out to papers in the local area from the office of Mrs. Eleanor Vreeland, Director of Public Relations at the Brooklyn Public Library. Some of the papers which carried it were about the exhibit were the New York **Sunday News** (Brooklyn section), the N. Y. **Sunday Mirror**, **Cue** magazine, and the N. Y. **World-Telegram and Sun** which carried two items — one of them a large 3-column picture of lovely Anna Rohoza, 7, dressed in a Ukrainian costume and holding a Ukrainian doll (from the "Centralia" museum), and captioned "Ukrainian Dolls." The **Brooklyn Chronicle** and the **Flatbush Life** of Brooklyn also mentioned Ukrainian exhibit articles.

Because Mrs. Dushnyck had arranged a Ukrainian exhibit for the Children's Department of the Brooklyn Public Library four years ago, she was asked to organize this exhibit, and she was instrumental in assembling the beautiful **pysanky** and other articles from many Ukrainian collections. All who viewed the

The Children's Costume

At the request of 72 UNWLA Branch in New York City we are printing a survey on the children's folk costume of the Kiev region. The directions are taken from an article by Mrs. Katherine Antonovych, a noted Ukrainian painter and folklorist.

This request is very timely indeed as each mother faces the problem of getting a folk costume for her child. This is true especially in the grammar school, with school activities attracting her child. The dance groups and choirs require it.

It is easy to make the costume at home. Skill and patience are required, and a complete knowl-

exhibit were impressed not only with the colorful Ukrainian folk art but also with the artistry with which it had been arranged by Miss Leonore Braun of the Library staff. Mrs. Myroslava Karp, of Branch 72, was also helpful in the exhibit project. A commentary on Ukrainian Easter and the art of painting pysanky was prepared for exhibit viewers by Miss Braun.

Special thanks and appreciation are due all those who, with a sense of community responsibility, so graciously loaned pysanky and articles from their Ukrainian collections for the exhibit. Among the contributors were "Soyuz Ukrainok" President, Mrs. H. Lototsky, Mrs. S. Pushkar, Mrs. L. Burachynska, Prof. D. Horniatkewych, Dr. N. Pelecovich, Mrs. A. Wagner, Mrs. D. Semeniuk, Miss M. Klachko, Miss E. Piddubchynshyn, Mrs. S. Bishko, Mrs. L. Martynec, Mrs. A. Kolton, Mrs. I. Fedyshyn, Miss O. Wikul, Mrs. T. Thurstlic, the "Bazaar" of Philadelphia, and the Ukrainian Catholic Youth League of N.A. Foundation. Also, among those who were helpful in the exhibit project were Mrs. I. Padoch of the New York "Okruzna Rada," Dr. A. Sokolyshyn, of the Brooklyn Public Library, Mrs. Z. Pyrih, Mrs. O. Rohoza and Mr. B. Krawciw.

edge of the true pattern. By following Mrs. Antonovych's directions it is easy to make an ethnically perfect model of a child's costume. We shall start with the girl's costume as it is more intricate than the boy's.

The Hair Do and the Wreath

A girl's hair in Ukraine is usually divided in the middle of

Girl's head adornment consists of ribbon with two small flowers on both sides.

the head and smoothly combed back. If it is long enough, you could make a braid. If it is short, gather it in at the neck.

The girl's head is adorned. The simpler way is a red or green ribbon around the head, with two small flowers on both sides. The richer way — a small wreath. Flowers for the wreath — daisies, poppy seeds, cornflowers, as they grow in the fields of Ukraine. In case these flowers are not available, use roses and violets, but of small size.

The wreath is trimmed by a few ribbons on the back. Choose different colors, red, blue, green and yellow (but never pink or violet). The ribbon must reach the child's hip.

In case the girl is not using a wreath but a ribbon with flowers, the hanging ribbons are attached to her beads.

BEWARE OF: A hair-do with bushy curls, which do not match with the ribbon or wreath.

A big wreath with large flowers is not used in Ukrainian costume.

Ribbons in light shades of red or blue which do not match the costume's vivid colors.

Beads (Namysto)

A small girl cannot wear the rich "namysto" of the grown-up. Her's are three rows of red or yellow beads, imitating the beads of corals or amber.

BEWARE OF: Many rows of glossy multicolored beads, which are too heavy for a small girl's neck.

LETTER TO THE EDITOR

I am very grateful

I did not send my payments to the Our Life magazine because my husband was out of work for over a year.

I am very grateful to you that during those last months you kept on sending me your journal, which I found a great help to my moral life as well as very educational for my children.

Your faithful reader

Olga B.

Other Types of Embroidery

Your magazine illustrates wonderful embroidery. Unfortunately this is primarily on dresses. It would be appreciated if you could also include other types of embroidery which could fashion itself for scarfs, pillows, etc. . . . especially corner designs.

Yours very truly

Mrs. G. Agres

OUR LIFE

Edited by Editorial Board

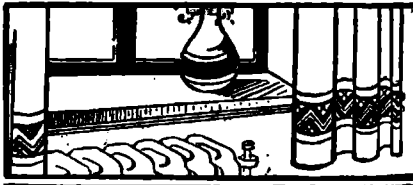
Published by the Ukrainian

National Women's League

of America, Inc.

4936 N. 13th St.

Philadelphia 41, Pa.

У НАШІЙ ХАТІ

Д-р Домна Гупало-Ясінчук

Заразливе запалення печінки

Уряд здоров'я округи Марікона у Феніксі, Арізона, звернувся з закликом до населення, щоб з огляду на появу й поширення заразливого запалення печінки (infectious hepatitis) звертали особливу увагу на чистоту при готовленні їжі, а передусім, щоб мили руки по кожному вживанні тоалети та щоб мили руки перед кожною їжею.

Ця недуга появилася не тільки в стейті Арізона. З Бофала, Н. Й., поїхала група фізіологів на з'їзд до Атлантик Ситі. На вечерю казали дати собі неварені морські продукти і всі захворіли жовтачкою. А в стейті Нью Джерзі сорок людей захворіло тією ж недугою, коли одержали укол в одного й того самого лікаря.

Немає стейту, де пошесть не була б поширена. Торік в Америці хворіло нею около 60.000 людей. Але коли взяти до уваги, що було багато випадків нерозпізнаних, а велике число незголошених, то число захворінь було багато більше.

Заразливе запалення печінки — це давно відома недуга. Вже Гіппократ у 5 ст. перед Хр. описав інфекційну жовтачку. Цю недугу описували в лікарській літературі під різними іменами і їх аж до найновіших дослідів вважали за окремішні недуги. Наприклад, важкі, смертельні випадки описували як акутну жовту атрофію (заник) печінки, але ніхто не знав, що це те ж саме запалення, що нераз виступає в лагідній формі і дуже часто навіть зовсім без жовтачки.

Епідемії цієї недуги трапляються часто під час війни. У 2. світовій війні лиш серед американської армії зголошено 170.000 захворінь і щойно тоді розпочали пильні студії і досліди цієї недуги.

Ці досліди виявили, що заразливе запалення печінки спричинюване вірусом, що дається фільтрувати, а поширюється двома дорогами та спричинює два роди хвороби: інфекційний гепатит і серум гепатит. Потрібно ще довгих літ праці і дослідів, щоб докладно їх прослідити, але покищо виглядає, що обидва роди хвороби спричинені двома відмінними типами того самого вірусу.

Вірус, що викликає інфекційний гепатит, входить до тіла з занечищеною водою, через нечисті руки, або їжу через уста і загіздується в кишках. По двох, а нераз і шести тижнях нараз проявляється високою гарячкою, сильним болем голови, великим ослабленням і пригнобленням. Хворого нудить аж до звертання включно. Печінка є побільшена і чутлива. Захворілі печінкові клітини не в силі вилучувати жовчі і вона вертається назад до обігу крові і викликає жовтачку.

Не завжди занедужання доводить до жовтачки. На один випадок із жовтачкою буває десять або більше без неї. Тому то цю недугу важко пізнати. Але ті легкі випадки без жовтачки являються теж великою небезпекою, бо їх можна переочити, не лікувати й вони можуть довести до постійного пошкодження печінки та поширення хвороби.

Треба з'ясувати собі, що печінка вилучує отруйні (токсичні) субстанції, витворює денно около літра жовчі, яка конечно потрібна при травленні й абсорбції товщів, громадить цукор і виділює його після потреби до мускулів, кермує громадженням у крові амінокислот, із яких творяться протеїни. З цього бачимо, які важливі її функції і як дуже небезпечною є її недуга.

Другий тип запалення печінки (серум гепатит) настає тільки тоді, коли вірус дістанеться прямо до обігу крові. Це трапляється при даванні вакцини, трансфузії крові, уколах та всіх лікарських і дентистичних роботах, коли ігли та й інші інструменти, що стикаються з людською кров'ю, не були дезинфіковані як слід.

Серум гепатит проявляється щойно по двох аж до п'яти місяців після зараження. Проявляється поступенно загальним ослабленням, браком апетиту, болем голови і суглобів, висипкою. Температура може бути нормальна або легко підвищена.

Людам, що стикалися з хворими на інфекційний гепатит, дають укол гамма глобуліну (gamma globulin), але ще заки недуга проявилася. Воно майже в 95% не допускає до розвитку запалення першого типу. При серум гепатиті воно себе не оправдало.

Всі випадки, навіть легкі, треба лікувати зразу і то дуже дбайливо, бо на початку захворювання ніхто не може передбачити, до якої міри пошкоджена печінка і чи заходить небезпека постійного її ушкодження.

Гамма глобулін не лікує недуги, а тільки не допускає до неї. Лікувати треба лиш абсолютним спокоєм у ліжку з відповідною, відживною дієтою та обильним прийманням рідини, около 3½ літра денно. Хвора людина мусить лежати спокійно на спині, бо навіть у сидячій позиції доплив крові до печінки зменшується, а тим самим маліє можливість відродження її пошкоджених клітин. Отже тільки повний спочинок і добра, відживна їжа можуть їх відновити.

Також треба вважати, щоб не прийшло до рецидиву.

Користаймо з досвіду

Анна Сивуляк

Літні страви

Влітку не хочеться багато варити. Так тяжко вистояти біля гарячої печі! Але все ж треба родині дати смачний, поживний обід! Та й користаючи з сезону впровадити в стравоспис якнайбільше вітамін.

Тому я вибрала з американської кухні кілька нетрудних поживних страв. Вони можуть дати підставу до двох обідів, а не забирають багато часу.

1. стравоспис: Французький заєць

Салата з сира
Дриглець

2. стравоспис: Тушкована баранина

Салата з огірків
Запечені яблука

ФРАНЦУЗЬКИЙ ЗАЄЦЬ (French Loaf)

Потрібно:

- 1 яловичини (волове м'ясо)
- ½ горнятка тертих сухариків
- 1 сире яйце
- 1 мала цибулина
- 1 ложка помідорових повил (кечуп)
- соли й перцю до смаку
- 3 варені яйця.

На тісто:

- ½ горнятка борошна (муки)
- ½ ложечки порошку до печення.
- 1 яйце
- 1 ложечка масла
- ½ горнятка молока.

М'ясо змолоти і вимішати з сухариками, тертою цибулею, ложкою помідорових повил, сирим яйцем і добре вимісити. Додати соли й перцю до смаку. Зформувати подовгуватий заєць із заглибиною в середині, в яку вложити три варені яйця. Щоб краще вмістилися, зрізати кінчики. Помастити білком і виложити до вимашеної форми.

Тісто: Розбити яйце з молоком, борошном та порошком на гладке тісто. Масло (тверде) втерти на терці і вкинути до тіста. Цим тістом полляти м'ясо в формі.

Всунути до печі на 350° і пекти під години.

До того подається картопля і салата з сира.

САЛАТА З СИРА (Cottage cheese salad)

Потрібно:

- ½ ф сира
- 4 ложки сметани
- ½ горнятка молока
- 2 зелені цибульки
- пів моркви
- соли й перцю до смаку
- ½ головки салати.

Сир розім'яти, щоб не було грудок. Вимішати сметану з молоком, щоб була гладка. Тоді додати сіль, дрібно січену цибульку і моркву, терту на терці. Все це вимішати з сиром. Розібрати салату на листки і виложити на кожний листок.

ДРИГЛЕЦЬ (Jello)

Потрібно:

- 1 дриглець (порошок) різного смаку)
- трохи ягід (полуниці, малини, афини)
- трохи бітої сметанки.

Заварити дриглець (вказівка на опакуванні) і виложити до салатниць або малих форм. Коли застигне до половини, вимішати з ягодами і поставити, нехай стужіє. Вбити сметанку і накладати зверху на порції.

Примітка: Сметанки (heavy cream) купити пів пайнта, бо менше не можна, але вистачить вбити половину. Решта сметанки може постояти день-два до наступного разу.

ТУШКОВАНА БАРАНИНА (Lamb stew)

Потрібно:

- 1½ ф баранини (з шиї)
- 1 велика цибулина

- 3 моркви
- 1 зубець часнику
- 3 картоплини
- 1 ложка борошна (муки)
- 1 ложка товщу.

М'ясо помивши, почистити, позбавити костей, порізати на кусні (вийде 6), посолити й поперчити і покласти до грубої сковороди (пательні), щоб прирум'янилось з усіх боків. Взяти грубу ринку, виложити в ній січену цибулю, покласти зверху м'ясо і накрити морквою, порізаною на кружальця. Порізати зубець часнику і покласти по тому. Поставити на кухню на легкий вогонь, накривши щільно покришкою. Коли тушкується пів години, додати картоплю, покраяну на кубики, доливши горнятка окропу. Коли картопля зм'якне, м'ясо вже готове. Тоді зладити засмажку з ложки борошна, розвести соком із під м'яса і влити до страви.

Подається з горошком і салатою з огірків.

САЛАТА З ОГІРКІВ (Cucumber salad)

Потрібно:

- 1 огірок
- ½ головки салати
- дрібка цукру
- трохи соку з цитрини
- 2 ложки сметани

Обібрати огірок і пошаткувати. Посипати цукром і лишити на 5 хвилин. Тепер покроїти дрібно салату так, як січеться капусту. Відляти й витиснути огірок, вимішати з салатою і заправити цитриною і сіллю. Вкінці додати 2 ложки сметани і добре вимішати.

ЗАПЕЧЕНІ ЯБЛУКА (Apple crisps)

Потрібно:

- 4 яблука
- 2 яйця
- 1 горнятко цукру
- 2 горнятка борошна (муки)
- 1 ложечка ванілевої есенції
- ½ горнятка молока
- 2 унції масла (4 ложки)
- ½ ложечки соли
- 1 ложечка меленого цинамону
- 2 ложечки порошку до печення.

Розтерти масло з цукром добре. Відділити жовтка від білків і втерти з маслом. Пересіяти борошном (Докінчення на ст. 22)

Українська ВИШИВКА

Із дитячих забав

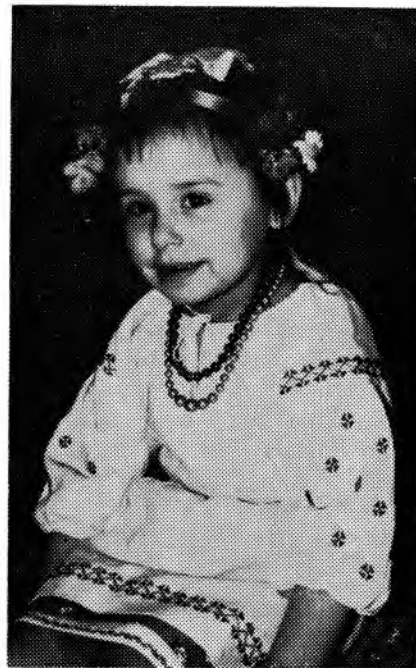
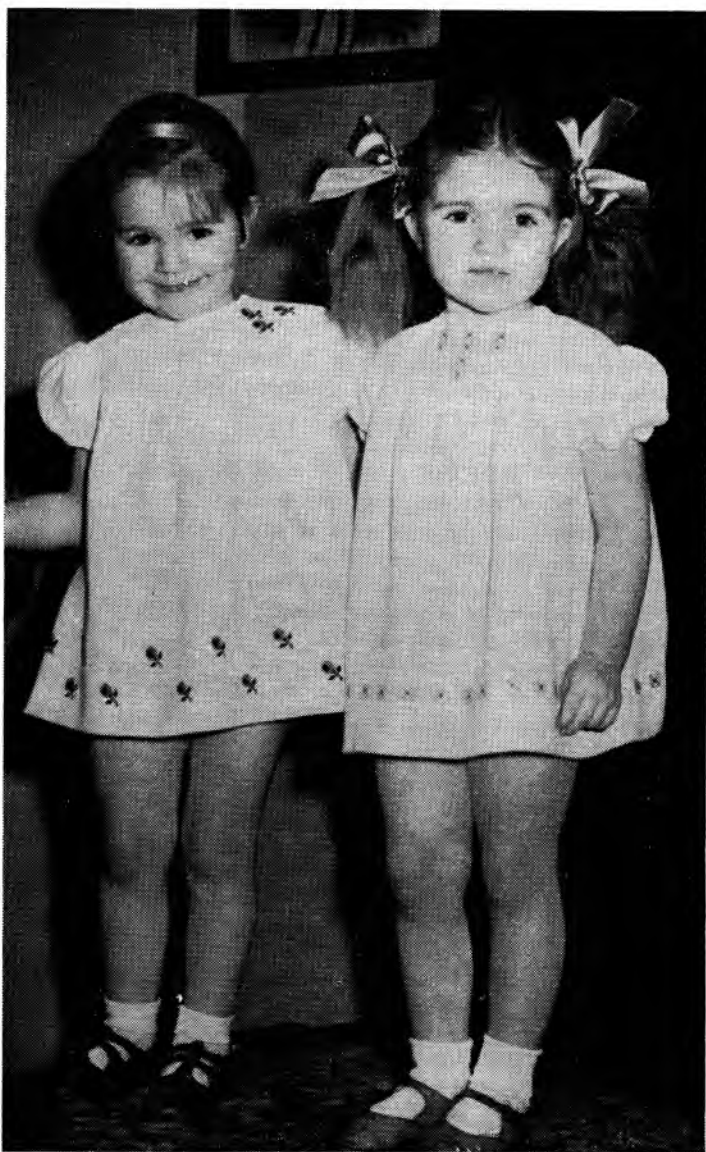
У ГРУПІ МЕНШИХ ДІТЕЙ

Дня 28. січня Гурток Об'єднання Українських Жінок в Лестері, Англія, влаштував дитячу забаву. Около 20 діток прийшло в одягах, прикрашених вишивкою.

Сестрички Наталка й Оленка Мар-

ченко у скромних білих суконках, прикрашених вишивкою. Матеріал — білий шовк. Крій обох суконочок однаковий — станок, наморщений до гезки, невеличкі збрані рукавці.

У трілітньої Наталки (зліва) поділ суконки встелений квіточками.

Нар. стрій для дівчинки

Організація Українських Жінок Англії дбає також про правильний народний стрій для дітей. На З'їздах голлов Гуртків відчитано реферати на цю тему й виготовлено зразковий стрій із Полтавщини для 5-літньої дівчинки. Ось вона всміхається до нас у вишій сорочечці!

Три квіточки вміщені на гезці з лівого боку. Квіточки вишиті чорним і маково-червоним. Така ж червона стрічка в волоссі.

У чотирилітньої Оленки делікатний тяглий взір розміщений інакше. Трьома рядами він намічений зпереду на гезці. На подолі суконочки взір розкиданий рідко у формі малих квадратиків. Вишитий хрестиками й півхрестиками у красці синій, блакитній і помаранчевій. Голубі стрічки у волоссячку.

Суконка Оленки Марченко дістала першу нагороду меншої групи.

Sisters Natalie and Helen Marchenko from Leicester, England received first award for their embroidered dresses.

Городничий порадник

КЛОПОТИ З АЗАЛІЯМИ

Мої азалії вже відцвіли. Весною дістали тут і там довші гони, що стирчать. Знаю, що їх можна підстригати. Але коли це робити? На весні я боялась, бо на них були пуп'янки. Чи робити це тепер чи аж восени, чи може треба було ранньою весною перед цвітінням?

Окрім рожевих маю один білий кущ. Він різниться від рожевих не тільки квітом, але й формою. Не росте густо а має довгі розділені галузки, менш більш однакової висоти. Зацвів рясно і квіти були більші, ніж на рожевих кущиках. Чи це залежить від пристриження? А може це інший рід азалії, бо білих не подибуємо часто.

С. С.

Азалії або рододендрони притинаємо так, як усі кущі, що рано цвітуть, сейчас по відквітненні, в травні або на початку червня. З очок нижче місця обтинання виходять нові гони, а на них улітку постануть зав'язки для квітів на слідуєчий рік. З-поміж усіх кущів рододендрони найкраще зносять тінь. Садимо їх у західній стороні городу, ніколи в східній чи південній.

Відмін маємо багато, від диких, що росли на волинському Поліссі аж до різномірних схрещувань в кольорах білому, рожевому, червоному й фіолетному. Щороку появляються нові відміни. Рододендрони, що ростуть дико, на зиму скидають листя. Дуже поширені — японські відміни "rododendron obtusum japonese", знані також як „Керуме-Азалії“ в різних підвідмінах.

У славному зі своїх бузків Гайланд

(Докінчення зі ст. 20)

рошно, порошок, і додавши сіль вимішати з маслом. Додати молоко і ванілеву есенцію. Розбити добре, щоб не було грудок. Білки вбити на тугий шум і легко вимішати з тістом.

Яблука обібрати й пошаткувати. Вимастити форму, виложити там яблука й посипати їх цинамоном. Потім полляти зверху тістом. Поставити пекти на 350° на пів години. До подання треба зміст форми перевернути на полумисок.

Парку в Рочестері, на північній стороні є місце для азалій. Навіяне вітром листя дубів з-під цих рододендронів ніколи не усувають і воно творить природню верству гумусу, що оберігає їх коріння зимою від морозу й затримує вогкість. Цвітуть щороку й дуже обильно.

Вигляд куща азалії залежить від відміни й обтинання.

Роман Коцик

Господарський порадник

Прошу пояснити нам, чому на наших бенкетах і баялах маємо нагоду їсти такі знамениті торти, а приписів на те не можна дістати? Нераз діставши припис, пробуємо щось спекти й ніколи таке не виходить. Також приписи з Нашого Життя не дорівнюють тому печиву.

Молода читачка

Приписи в нашому журналі подають тепер досвідчені господині, що радо діляться своїм умінням із читачками. Дістаємо листи й запити, що є доказом, як додаються приписи шп. Н. Лопатинської, З. Терлецької, О. Л., Анни Сивуляк. Згодом запросимо й інших майстрів цього діла до співучасті в нашій кулінарній сторінці.

Буває й так, що досвідчені господині не люблять давати своїх приписів. Та не віримо, щоб дали Вам неточний припис! Тільки кожна річ вимагає вправи. Є безліч дрібниць, що можуть заважати на доброму смаку тортового печива, як несвіжі яйця, недобре вбитий шум, невігріта піч ітд. Тому радимо Вам пробувати припис кілька разів. Тоді збагнете скоро, в чому була Ваша помилка.

Ред.

А ЩО НА ДОЦ?

Хоч як нераз вітаємо дощову прохолоду, проте вона завдає нам клопоту. Пропала наша зачіска, коли немає з нами парасолі! Не допоможе воно також свіженькій районській сукні, що збіжиться від його краплин!

Тому промисл подбав про дощовики. Не такі сірі чи піскові, що нам потрібні в подорожі чи мандрівці. А такі розкішні кольорові, що кажуть забути про захмарене небо!

Справді, великий їх вибір! Квітчасті друки, що їх торік видно було, вже менше вживані. Зате кольорові шовки,

плястики, попліни, добре імпрегновані, дають чудові кольорові ефекти! До них відповідні капелюхи з того ж матеріалу.

Також великий вибір дощового взуття. Плястикові кальози, що сягають вище кістки — дуже популярні. Але промисл впровадив тепер кольорові гумові чобітки, що хоронять ногу аж під коліно. В них власниці безпечні від дощу й від калюж.

При такому вбранні парасолька навіть зайва. Але й її бачимо в новому виді. Вона менша і зручніша і буває також із плястику. А часом із веселого кольорового шовку.

Хіба можна боятись дощу в такому вбранні?

ЧИ СЛІД ОПАЛЮВАТИСЬ?

Донедавна нашим ідеалом була влітку темно опалена шкіра. Її привозили з гір і з-над моря й пишалися нею. А тепер виявилось, що опалювання висушує шкіру й прискорює старіння її. Тому його треба стосувати дуже обережно. В цьому допомагають великі темні окуляри, отінюючи очі й їх праву. А також добре застосовані косметики, що хоронять шкіру від соляного проміння.

СПАД НЕЩАСЛИВИХ ВИПАДКІВ

Журнал „Перентс“ повідомляє, що в 1961 р. було около 2.000 нещасливих випадків менше, ніж у 1960 році. Все ж таки ще около 500 дітей згнуло від затруєння, випивши чи з'ївши якусь шкідливу речовину. Тому дбайте про те, щоб їх діти не могли досягнути!

ЗАБРУДНЕНІ РЕЧІ

Влітку діти граються надворі і приносять до хати заплямлені речі. Кинувши в машину, дістаємо їх такими ж забрудненими. Тому їх треба перед пранням переглянути й посортувати. Добре намочити їх у легкому розчині порошку до прання. А потім перепрати двічі, а не тільки раз.

АМЕРИКАНСЬКІ МЕШКАННЯ

Нові течії впроваджують у кімнату якийсь предмет яркого кольору. Це може бути фотель, килим або накривало на стіл. І так при спокійному відтінку брунатних меблів зустрінете фотель, покритий фіолетним або помаранчевим матеріалом.

ЛИПНЕВА РАДІСТЬ

Внучці Ліді присвячує —
дід Панас

Благословила ти на світ,
Зійшла для нас зорею.
Привіт тобі на много літ
Із ласкою моєю.

З'явилась ти в липневий час —
Ущерть теплом налитий.
Земля із небом обнялась,
Руками верховіття.

Сплелася зелень і блакить,
Промінням перевита.
Уся земля в квітах горить,
Плід зріє соковитий.

І прославляють у піснях
Пташки блаженство літа.
Нехай тобі життєвий шлях,
Невпинно щастям світить!

Панько Шквал

Л І Т О

Літом родить жито,
Бджоли носять мід.
Літом день зігріто,
Яблуно стиглий плід.

Літом трави вміто
Золотим дощем:
Неба синь розлило
Над бузку кушем.

Літу раді діти
Та й старим — радість!
Бо ж усюди квіти,
Квіти і — блакить!

Петро Кізко

Х Л І Б

Заспівали в полі коси,
А за косами серпи.
І лягли важкі покоси
Й обернулись у снопи.

Не одна зімліє спина,
Доки знову у селі
Покладуть смачну хлібину
На святковому столі.

Л. П.

С І Р К О

Є у нас такий Сірко —
Дуже волохатий:
Дуже любить молоко
Й дуже любить спати.

Щоб він гавкнув хоч коли
На когось чужого?
Та над ним з гармат пали,
Й то йому нічого!

Спить, як в соннім царстві цар,
День, і ніч, і ранок,
Поки в авті молочар
Підбіжить під ганок.

Отоді Сірко умить
На ногах, як дзига:
Скаче, гавкає, лящить,
На прохожих пліга.

Хоче всіх перелякати
Гавканням шаленим:
„Геть, чужі, від молока,
Бо то все — для мене!“

О. Кобець

Віршики, оповідання, інсценівки
знайдете у відбитці
з «Нашого Життя»

Щебетали пташечки

Упорядкувала Марія Юркевич

Ціна 50 ц.

Замовляти у Централі СУА

Ганна Черінь

Пригода в лісі

— Тату, чи можу я ще півгодини подивитися на телевізор? — запитався Петрусь.

— Ні, не можна, — лагідно, але твердо відповів тато. — Всі мусять...

— Тату, — перебив Петрусь, — тепер же вакації, в школу рано йти не треба...

— А ти забув, що ми домовилися завтра зранку їхати до лісу?

Петрусь радісно скрикнув і три рази обскакав хату на одній нозі. От тобі й на! Цілий тиждень готувались, вже давно все запакували, мама на дорогу пиріжків напекла — а тепер забув! Спати, правда, не хотілось, але тато попередив, що в лісі спати буде ніколи, а хто там засне, під кушем залишиться...

В лісі ні Петрусь, ні Таня ще ніколи не були. Ходили до парку, їздили до заповідника, але тато казав, що то — не справжній ліс. У справжнім лісі є дикі ягоди, гриби, ящірки, лосі, червоні білки, лисиці...

— Вовки, ведмеді, — додав Петрусь.

— Є й такі, — не заперечував тато, хоч мама тихенько засмія-

лась. — Спеціально такі, що нечемних хлопців за ноги хапають!

Цього Петрусь, правду сказати, не боявся. Якось воно так сталося, що останні три тижні Петрусь був напрочуд чемний, як навіть перед святим Миколаєм не завжди бував. Так що хай собі ті вовки та ведмеді хапають, кого їм треба. Таня теж не боялась, бо тато нічого не сказав про дівчат, а тільки про хлопців.

Їхали та й їхали... Петрусеві вже й спати хотілося, бо авто хиталось по нерівній бічній дорозі, мов пароплав на морі. Але раптом спинилися біля газолінової станції, тато про щось поговорив із механіком і наказав всім виходити з авта.

— То ми вже тут? Приїхали? — здивувався Петрусь. — Але ж це не ліс! У лісі газолінових станцій не буває!

— Ні, це не ліс, — засміявся тато, — Тепер ми візьмемо „речі на плечі“, та й підемо до лісу пішки, як це роблять вдома, на Україні. Щоб трохи ноги розім'яти.

Таня не хотіла виходити і просилася, щоб їхати автом в самий

ліс, просто „до вовка в хату“, але тато наставляв на своєму.

Ішли щось із милою, а тоді вже внизу, в міжгір'ї, показався ліс, Густий-густий, прохолодний і такий пахучий та співучий! Пташки защебетали, вітаючи гостей, білочка стурбовано заметушилась, полохливі ящірки, що грілись на галявинці, шмигнули в нірки. Тільки червоні лісові суніці всміхалися рум'яно з-лід оксамитного листя й самі спадали в маленькі дитячі ручки. Збирали ягідки і в ротик, і в горнятко, тільки маленька Таня ніяк не могла наїстися, і в її чашечці було порожньо.

Дуже швидко всім захотілося їсти. Вдома в цей час ще ніхто б і не подумав про їжу, але в лісі, на свіжій повітрі, всі зразу зголодніли, і коли мама простелила під сосною ковдру, всі миттю посідали „до столу“. Все смакувало, навіть звичайний хліб із мармелядкою, а про мамині пиріжки вже й казати нічого.

— А де ж ведмідь, татусю? — поцікавився Петрусь.

— І вовк? — додала Таня, що зовсім не боялась „вовчика-братика“.

— Почекайте, ще побачите, вони там далі, у лісі, — промовив тато. — А ти, Петрусь, чемний? Ти ж знаєш, що... — але тато не закінчив. В трьох кроках від Петруся, раптово вийшовши з кущів, стояв справжній ведмідь, бурий, з білою цяткою на шії. Ведмідь нерішуче спинився і насторожено дивився на Петруся.

— Тату! Ведмідь! Ведмедик! — Не підозріваючи небезпеки, захоплено заверещав Петрусь.

Ведмідь відступив кілька кроків праворуч, але тікати не збирався. Тато не знав що робити, і сподівався, що медвідь піде собі, коли його не чіпати. Поки що тато наказав усім сидіти тихо і не рухатись, а сам намацав під ковдрою ножа, що ним мама різала хліб, щоб у разі небезпеки боронитися. Мама пополотніла, Таня міцно притулилася до неї і трусилася, один Петрусь ні трохи не боявся й не міг здивуватися, чому це всі стривожилися.

Діти звичайно мають звичку ділитися їжею з хатніми тваринами. Вдома Петрусь завжди совав під

стіл ласі шматочки для свого котика Буркуна, а крихти з хліба виносив надвір для пташок. То ж і тут йому відразу спало на думку пригостити ведмедика, і перше, ніж тато міг би його спинити, хлопчик ухопив шмат хліба з мармелядою і рушив до звіря.

Мама взяла кошика, тихенько підняла з землі ковдру...

— На, Мисю, це солодке! — усміхаючись звернувся він до ведмедя.

Тато кинувся до Петруся і смикнув його назад. Але ведмідь вже встиг узяти ласощі і, задоволено бурмочучи, їв. А з'ївши, став на задні лапи, точнісінько так, як сусідський Сірко, коли він „служить“.

— Він ще хоче, тату, він ще їсти просить! — задоволено сказав Петрусь. — Це він наш пікнік носом почув і прийшов у гості.

Мама кинула ведмедеві увесь хліб ще й пироги. Тим часом стали думати про втечу. Ведмідь, здавалося, забув уже про людей і всю свою увагу поклав на їжу.

І, раптом, здалека стали підповзати з усіх чотирьох кінців люди, вдягнені в сині полотняні штани і міцні білі жакети. В руках вони тримали сітки й мотуззя. Вони миттю оточили ведмедя і взяли його на залізний ланцюг. Ведмідь і не пручався.

— Вибачте, що наш Мись вас потурбував, — сказав один із чоловіків. — Але небезпеки тут особливої не було, бо він — свійський, лагідний. От тільки захотілося йому із зоопарку на вакації без дозволу прогулятися. — Ах ти, волоцюго, і не соромно тобі? — звернувся наглядяч до ведмедя.

Ведмідь винувато лизнув наглядяча в щоку і ще раз став на задні лапи.

— Це він для мене, за їжу дякує, — вирішив Петрик.

Наглядячі повели ведмедика до великого вантажного авта, щоб відвезти його додому, до зоопарку. Петрик довго махав рукою вслід ведмедеві і обіцяв наступної неділі відвідати свого несподіваного приятеля у зоопарку.

— Тату. Ведмідь, ведмедик. Не підозріваючи небезпеки захоплено закликав Петрусь.

Із зголошень делегаток бачу, що Відділи зрозуміли вагу своєї участі в Конвенції. Не зважаючи на кошти Відділи стараються використати повне число свого членства і надсилають по дві, а то й три чи чотири делегатки. Це свідчить не тільки про організаційну зрілість, але й добру фінансову господарку. Моє признання!

Бо й справді — Конвенція це не прогулька чи розвага. Це поважний іспит для Гол. Управи, Окр. Рад і Відділів С.У.А. Впродовж трьох днів ітиме перегляд праці організації, її проблематики і встановлення напрямних на майбутнє. Від цього нашого зусилля залежатиме успіх нарад і дальша доля організації.

До цього кожна Конвенція коштує поважний гріш. Не сміємо його змарнувати найменшим занедбаням! Тому нам треба стисло придержуватись програми, добре використовувати час, вміло й скоро тягнути висновки. І вибрати нову Гол. Управу, яка поведе б організацію у дальший шлях.

Цей великий вклад енергії і гроша мусить нам принести користь. Не тільки в нашій зустрічі, в обміні думок. А в насназі до дальшої праці, в нових починах та в поширеній перспективі майбутнього. І в виявленні нових людей, що їх мусимо придбати.

Вітайте нам, дорогі делегатки! З радістю зустрінемося знов по трьох роках, щоб почуватися в одній великій родині зорганізованого жіноцтва, що їй на ім'я — Союз Українок Америки!

Олена Лотоцька, голова

Централа одержала

від 3. до 29. травня 1962 р.

РІЧНА ВКЛАДКА І ОРГАНІЗАЦІЙНИЙ ФОНД:

Від. 17 Маямі	20.00	5.00
„ 22 Шикаго	20.00	5.00
„ 24 Елизабет	20.00	5.00
„ 31 Дітройт	20.00	5.00
„ 32 Брістоль	20.00	5.00
„ 41 Філадельфія	20.00	5.00
„ 46 Філадельфія	20.00	5.00
„ 48 Філадельфія	20.00	5.00
„ 53 Асторія	10.00	2.50
„ 56 Дітройт	20.00	10.00
„ 63 Дітройт	20.00	5.00
„ 66 Нью Гейвен	20.00	5.00
„ 69 Лорейн	20.00	5.00

ФОНД ЦЕНТРАЛІ І ВКЛАДКА ДО СФУЖО:

Від. 17 Маямі	60.00	6.00
„ 22 Шикаго	80.00	—
„ 23 Дітройт	57.00	5.70
„ 24 Елизабет	—	12.75
„ 31 Дітройт	20.00	3.00
„ 32 Брістоль	18.00	2.00
„ 41 Філадельфія	30.00	3.00
„ 46 Філадельфія	61.50	6.15
„ 47 Рочестер	60.00	6.00

„ 48 Філадельфія	82.50	8.25
„ 53 Асторія	19.50	1.95
„ 56 Дітройт	49.50	3.75
„ 63 Дітройт	81.00	8.10
„ 69 Лорейн	57.00	5.70

ФОНД РЕЗЕРВОВИЙ І КОНВЕНЦІЙНИЙ

Від. 17 Маямі	10.00	5.00
„ 22 Шикаго	10.00	5.00
„ 24 Елизабет	10.00	5.00
„ 31 Дітройт	10.00	—
„ 32 Брістоль	10.00	5.00
„ 41 Філадельфія	10.00	5.00
„ 46 Філадельфія	10.00	10.00
„ 48 Філадельфія	10.00	5.00
„ 53 Асторія	5.00	2.50
„ 56 Дітройт	10.00	5.00
„ 63 Дітройт	10.00	5.00
„ 66 Нью Гейвен	10.00	5.00
„ 69 Лорейн	10.00	5.00

Д-р Степан і Ірена Павлинські
Шикаго

НА НОВИЙ ДІМ С.У.А.:

Від. 23 Дітройт	10.00	10.00
„ 32 Брістоль	5.00	5.00
„ 63 Дітройт	10.00	10.00
Теодозія Ковтун, Філадельфія	5.00	5.00
Олена Бурачинська, Філадельфія	2.50	2.50
Анна Бойко, Філадельфія	1.00	1.00
Михайлина Чайковська, Філад.	1.00	1.00

ПРЕСОВИЙ ФОНД „Н. Ж.“:

Від. 8 Бронкс	10.00
„ 63 Дітройт	5.40
Ярослава Фаріон, Шикаго	10.00
Катерина Джорджія, Іджипт	3.00
Маруся Ф. Петренко, Ст. Петербг.	3.00
Олександра Воробкевич, Дітройт	3.00
Олена Папроцька, Джеймсбург	2.00
Тамара Олесюк, Кервил	2.00
Мелянія Кокорудз, Овіго	2.00
Ольга Коцюба, Еддистон	2.00
Марія Івахів, Філадельфія	2.00
Ірина Чучман, Дірборн	1.00
Марія Куріца-Хрептовська, Шик.	1.00
Наталія Березовська, Голівуд	1.00
„Стара Бабуся“, Пітсбург	1.00
А. Білик, Монтреал	1.00
Анна Зелик, Бріджпорт	1.00
Віра Гідей, Нью-Йорк	1.00
Галина Дворська, Філадельфія	1.00
Марія Ванджура, Вінетка	1.00
Саломея Семотюк, Едмонтон	1.00
Юлія Стасишин, Брандфорд	1.00
М. Ходновська, Ірвінгтон	1.00
Аніза Струць, Шикаго	1.00
Марія Франко, Ньюарк	1.00
Ксеня Проліско, Вінггам	1.00
Олена Маруненко, Бетлегем	1.00
Анна Тимків, Філадельфія	1.00
Павлина Васирина, Клівленд	1.00
Теодозія Глушок, Трентон	1.00
Стефанія Євчук, Бінггамтон	1.00
Прихильник, Дітройт	1.00
Ольга Ворох, Торонто	1.00
Анна Хоминець, Вінніпег	1.00
Надія Полох, Скарборо	1.00
Ірина Мішкевич, Клівленд	1.00
Ольга Ізьо, Едмонтон	1.00
Іоанна Котовська, Пайн Біч	1.00
Марія Овчинник, Ленсінг	1.00
Ірина О. Дурбак, Шикаго	1.00
Софія Підгірна, Сан Франціско	1.00
Евгена Розгін, Централія	1.00
Марія Заборська, Філадельфія	1.00
Марія Малевич, Пітсбург	1.00
Олена Кочержук, Денвер	1.00
Соня Микитка, Едісон	1.00
Ольга Гафткович, Гартфорд	1.00
Стефанія Рудик, Нью-Йорк	1.00
Ема Климович, Шикаго	1.00
Параскевія Паращак, Алентавн	1.00
О. Гарбович, Гемільтон	1.00
Ірина Матла, Торонто	0.93
Павлина Марків, Філадельфія	1.00
Ольга Кузів, Ваяндот	1.00
Магдалина Шевчук, Ленгтон	1.00
Марія Вачків, Мейплвуд	1.00
Уляна Павлинська, Шикаго	1.00
Леонтина Галяженко, Дітройт	1.00
Стефанія Вірстюк, Дітройт	1.00
Марія Андрійович, Лорейн	1.00
Марія Бакалець, Пассейк	1.00

На наш заклик фундатори передплат для бабусі стали продовжувати їх на 1962 р. І так, 34 Відділ у Коговзі, 43 Відділ у Філадельфії, і 68 Відділ у Сиракузах надіслали передплати за біжучий рік, а 22 Відділ у Шикаго і 47 Відділ із Рочестеру призначили на те признану їм нагороду за приєднання передплатниць. Відгукнулись також торішні фундаторки. Продовжили передплату для бабусі п-ні Осипа Куровицька з Нью-Йорку (дві передплати!), п-ні Антонія Кульчицька з Філадельфії і п-ні Євгенія Розгін із Сентралії. Нові фундації передплат надіслали п-ні М. Савчак із Брукліну і п-ні Тамара Олесюк із Кервилу.

Та все ж багато фундаторів передплат ще не відновили їх у цьому році. Прикро було б стримувати журнал тим старшим жінкам, що для них він є розрадою й сполукою із світом. Тому прохаємо всіх, що торік зробили їм цю приємність, також і в цьому році підтримати це діло.

Мирослава Савчак, Бронкс	1.00
Станіслава Гурин, Асторія	1.00
Люба Вінтоняк, Брадфорд	1.00
Стефанія Пашац, Амстердам	1.00
Катря Ярош Рейсор, Синсиннаті	1.00

ФОНД „МАТИ Й ДИТИНА”

Від. 16 Мінеаполіс	30.00
„ 33 Клівленд	180.50
„ 44 Філадельфія	7.00
„ 47 Рочестер	34.50
„ 56 Дітройт	10.00
„ 66 Нью Гейвен	22.00
„ 71 Джерзі Ситі	10.00
Родини Федів, Садівник, Лудзак	50.00
Д-р Степан і Уляна Павлинські, Шикаго	20.00
Стефанія Лазечко, Дітройт	4.25
К. Калявська, Флашінг	1.00

ВИХОВНИЙ ФОНД ІМ. ГАННИ РАКОЧОЇ:

Олена і Лідія Бурачинські, Фила. 5.00

НТШ, САРСЕЛЬ:

Від. 54 Вилмінгтон 25.00

УККА:

Від. 10 Філадельфія 20.00

„ 48 Філадельфія 10.00

3 подякою,

А. Кульчицька, фін. секр.
Анна Сивуляк, касієрка

ДІТРОЙТ, МИШ.

Окружний З'їзд

Дня 28. листопада 1961 р. зійшлась Окр. Рада і представниці Відділів. Від Гол. Управи прибула п-ні Ірина Кашубинська, орг. референтка. Було заступлених 9 Відділів, разом 42 особи.

Збори відкрила молитвою голова п-ні Павлина Будзол. До Президії вибрано п-ні Ольгу Шустер на голову, а п-ні Любу Маринюк на секретарку.

Слідувала промова п-ні Ірини Кашубинської. Розглянувши на вступі програму організації вона поділила її на три відтинки діяння: у самому Відділі, у відношенні до клітин СУА і у співпраці з іншими організаціями. У Відділі поклала натиск на добрий поділ праці, на повну співдію референток і всіх членок. У відношенні до сусідніх Відділів вказала на можливість спільних зустрічей і підприємств. Зокрема торкнулась Окружних Рад та їх нових завдань. Окр. Рада заступає Централю на даному терені, отже стежить за виконанням програми організації. У тому допомагають їй референтки різних ділянок, що вдержують контакт із референтками Відділів. Централія СУА є центром, що випрацьовує програму й репрезентує її у власному громадянстві й перед американським світом. А без підтримки Відділів вона не може цього зробити. Співпраця з українськими організаціями — це також важлива ділянка, бо забезпечує нам місце у власному суспільстві і вплив на хід подій. Жінка повинна бути всюди, щоб своїм жіночим оком і материнським серцем пильнувати ладу й загладжувати непорозуміння у громаді. П-ні Шустер подала коротко зміст цієї доповіді англійською мовою.

Про працю Окр. Ради звітувала п-ні Будзол. Відбуто 10 місячних сходин та одні надзвичайні. Влаштовано такі імпрези: у березні на виставці Інтернац. Інституту влаштовано весільний стіл у гуцульському стилі, у червні Шевченківське свято для членок СУА, у жовтні зустріч із нагоди подорожі п-ні Шустер по СССР, у листопаді Конференцію Референток Сусп. Опіки, у листопаді участь у ювілею 10-ліття Відділу СУА в Ленсінгу, участь разом

із усіма Відділами у відслоненні пам'ятника Лесі Українки у Клівленді, участь у святі Юнайтед Нейшенс Вік із виставкою народної ноші.

Дальші звіти Управи зложили: п-ні О. Шустер, містогорова, п-ні М. Цісарук за відсутню скарбничку і референтки: п-ні Стефанія Дуб, культ. освітня, п-ні Галяженко сусп. опіки, п-ні А. Вокер, зв'язків, п-ні Д. Бойчук пресова (писемний), п-ні М. Черриба, будови дому. Вони доповнили звітномлення голови точними даними.

Каса Окр. Ради мала у звітному році 387.08 дол. приходу, а 163.27 дол. розходу. На конті будови дому є 1.272.37 дол. 37 Відділ СУА є членом Федерації Жіночих Ключів, інші Відділи вдержують контакт із Інтернаціональним Інститутом. Етнографічна збірка (народні строї) Окр. Ради знаходиться у перехованні в госп. референтки. У звітному часі появилось 7 дописів про працю Окр. Ради.

Голова Контр. Комісії п-ні М. Слупецька ствердила, що книги ведені в порядку й поставила внесок на ухвалення абсолюторії, що збори одноголосно ухвалили.

Слідували звіти Відділів. Від 5 Відділу — п-ні Сосновська, від 23 п-ні Ясінська, від 26 п-ні Будор, від 31 п-ні Цимбалюк, від 37 п-ні Слєбі, від 56 п-ні Маринюк, від 58 п-ні Кяхній, від 63 п-ні Макар.

Дискусія була дуже оживлена. Обговорено жертвенність на будову Дому СУА, поїздки до Клівленду, збирання вирізків про працю Відділів, організацію бібліотеки, вкладку до УККА, неточність у звітуванні Відділів, справу репрезентації в Інтернаціональному Інституті.

Іменем Номін. Комісії п-ні Галяженко подала намічену листу Управи, яку вибрано через аклямацію:

П-ні А. Вокер, голова, п-ні М. Зубаль, містогорова, п-ні Р. Дигдало, секретарка. Референтками стали — пп. М. Зубаль пресовою, п-ні А. Вокер господарською, п-ні М. Черриба, будови Дому СУА.

Контр. Комісія: пп. Павлина Будзол, Стефанія Годів, Ольга Шустер.

Предсідниця З'їзду подякувала п-ні Будзол за дворічну жертвенну працю в проводі округи і передала ведення

Із Свята Жінки-Героїні в Рочестері:
Новостворений хор 47 Відділу СУА, по середині диригентка пані Ірина Костинюк
Commemorating of Ukrainian Heroic Women in Rochester, N. Y.:
The choir of the 47 UNWLA Branch with their conductor Mrs. Irene Kostyniuk

зборів новообраній голові. П-ні А. Вокер подякувала за вибір і захотила членок до дальшої праці.

М. Зубаль

НЮ-Йорк, Н. Й.

Свято Матері 1 Відділу СУА

Дня 12. травня відбулось це традиційне в нас свято з добре підготованою програмою. Крім членок прибули теж запрошені гості та чимало дітвори. Свято відкрила голова Відділу п-ні Катря Пелешок і запросила до дальшого ведення п-ні Марію Головей, голову Контр. Комісії. Добре опрацьований реферат про ролю матері в родині та суспільстві виголосила п-ні К. Пелешок, вирізняючи долю української матері-страдниці від долі матерей державних народів. Потім слідували виступи наших найменших, що прийшли зложити поклін своїм матерям. У збірних деклямаціях взяли участь такі діти: Ляриса Стахів, Петруся Зимна, Володимир Рудик, Ніна Баб'як, Наталка Чума, Марія Гой, Аскольд Лозинський, Ігор Палюх, Христина Івануса, Христина Зимна й маленький, трирічний Юрчик Гой. Фортеп'янове сольо виконала Х. Зимна. За смачну та багату перекуску під час свята належиться спеціальна подяка членкам Відділу. У дружній та

приємній атмосфері закінчено це Свято.

Присутня

Річні Збори 3 Відділу СУА

Дата: 21. січня 1962.

Збори відкрила голова п-ні Марія Марусевич молитвою.

Президія: п-ні Гроховська, голова, п-ні Демидчук, секретарка.

Протокол із попередніх річних зборів відчитала п-ні М. Кольба.

Звіти Управи зложили п-ні М. Марусевич, голова, п-ні М. Слободян, містогорова, п-ні М. Кольба, секретарка, п-ні А. Матвіїв, фін. секретарка, п-ні М. Харамбура, касієрка, п-ні М. Демидчук, референтка преси і делегатка до Окр. Ради і Об'єднаного Комітету. В імені доглядачок хворих — п-ні А. Васильців.

Контр. Комісія: Іменем її зложила звіт п-ні А. Ковальська, яка поставила внесок на ухвалення абсолюторії, що збори ухвалили.

Діяльність Відділу:

а) Організаційна: Щомісяця відбувались збори Відділу, получені з чаєм або бінгом. Відділ брав участь у всіх починах Окр. Ради. Вислав делегатку на відслонення пам'ятника Лесі Українки.

б) Культ. Освітня й Імпрезова: У

річницю смерти заслуженої членки бл. п. Єви Кобзар Відділ влаштував поминки, а пожертву з них призначив на Н. Ж. В річницю вінчання членки М. Слободян Відділ влаштував скромне прийняття. На зборах відчитувано реферати на різні теми — з нагоди Дня Матері, відслонення пам'ятника Лесі Українки і про Тараса Шевченка.

в) Фінансова: Відділ зложив у 1961 році 529.80 дол. на різні народні цілі.

Нова Управа: п-ні Марія Марусевич, голова, п-ні М. Слободян, містогорова, п-ні М. Кольба, секретарка, п-ні А. Матвіїв, фін. секретарка, п-ні М. Харамбура, касієрка. Референтками стали: п-ні А. Чума, організаційною, пп. А. Васильців, А. Андрусів і Тхорик, сусп. опіки, п-ні М. Демидчук, культ. освітньою, п-ні Добрянська, виховною, пп. М. Марусевич і М. Демидчук, делегатками до Окр. Ради, п-ні М. Кольба, делегатка до Об'єднаного Комітету.

Збори закрила голова молитвою.

М. Д.

БРОНКС, Н. Й.

Річні збори 8 Відділу СУА

Дата: дня 3. лютого 1962.

Збори відкрила голова п-ні Свенсон. Молитву Союзянок відчитала се-

кретарка п-ні Крамарчук. Однохвилинною мовчанкою вшановано померлих членок.

Президія: п-ні Єва Корпало, голова, п-ні Ірина Крамарчук, секретарка.

Протокол із попередніх річних зборів відчитала секретарка п-ні І. Крамарчук.

Звіти Управи зложили: п-ні Анна Свенсон, голова, п-ні Ірина Крамарчук, секретарка, п-ні М. Соболь, касієрка.

Контр. Комісія: Іменем її п-ні Копчак ствердила, що книги були ведені в порядку і поставила внесок на уділення абсолюторії, що збори ухвалили.

Діяльність Відділу:

а) **Організаційна:** Відділ начислює 30 членок. На збори приходять половина з того, бо членками є старші жінки, що часто й далеко живуть. Тому збори відбуваються що два місяці і завжди при склянці кави або чаю.

б) **Культ. Освітня й Імпредова:** На зборах виголошено доповіді, надіслані з Централі. Дня 25. березня 1961 р. Відділ влаштував 45-літній ювілей подружжя п-ні Є. Корпало, вручаючи їй подарунок. Дня 20. травня влаштовано Свято Матері, получене з вшануванням роковин Т. Шевченка. Свято відбулося при перекуші, при гарно застелених столах, а на зміст його зложилися — деклямації дітей із Рідної Школи і гра на акордеоні, реферат п-ні Ліди Котлярчук про Т. Шевченка і відчитання поеми „Наймичка” у виконанні п-ні Крамарчук. Дня 28. жовтня відбулося Листопадове Свято, на якому п-ні Крамарчук провела молитву в наміренні українського народу, по зразку Укр. Християнського Руху, а потім розказала про Листопадовий Зрив у Львові в 1918 р. П-ні Наталя Чапленко звітувала про відкриття пам'ятника Лесі Українки у Клівленді, насвітливши перед тим постать поетки. На закінчення відбулась вигравка фантів (із яких найзамітнішим була вишивана подушка, яку подарувала п-ні Вус), що в висліді дало 27.25 дол.

в) **Суспільна Опіка:** Доглядачки хворих відвідували хворих членок у шпиталі, часом вручаючи дарунок чи квіти. Відділ жертвував на Служби Божі за померлих членок.

г) **Фінансова:** Каса Відділу мала 296.90 дол. прибутку і 292.63 дол. вдатків. Хоч доходу з імпред не маємо, бо нема кому їх робити, проте

наш Відділ точно вив'язується зі своїх зобов'язань, як рівнож розуміє вагу й потребу помочі на суспільні цілі. Зложив 100 дол. на будову Колегії св. Василя Великого у Стемфорді та 100 дол. на будову пам'ятника Т. Шевченкові у Вашингтоні. Окрім того 11 членок закупили цеголки по 5 дол., що разом із дрібними датками дало ще суму 64 дол.

Нова Управа: п-ні Анна Свенсон, голова, п-ні Франия Турянська, місто-голова, п-ні Ірина Крамарчук, секретарка, п-ні Марія Соболь, касієрка, п-ні Іванна Івусич, фін. секретарка. Референтками стали: пп. Олена Вус і Анна Рудман — сусп. опіки, пп. Олена Вус і Олена Химчук — господарськими.

Контр. Комісія: пп. Єва Корпало і Єва Хомів.

Збори закрила голова, дякуючи всім за довір'я й участь.

Ірина Крамарчук, секр.

ФИЛАДЕЛФІЯ, ПА.

Річні збори 10 Відділу СУА

Дата: 15. квітня 1962.

Збори відкрила п-ні Іванна Гентош молитвою.

Президія зборів: п-ні Наталя Лопатинська, голова, п-ні Олена Цегельська, член, п-ні Олімпія Гайдучок, секретар.

Протокол з попередніх зборів відчитала п-ні О. Гайдучок.

Звіти Управи зложили: п-ні І. Гентош, голова, п-ні О. Гайдучок, секретарка, п-ні Ростислава Матла, касієрка.

Діяльність Відділу:

а) **Організаційна:** Відділ нараховує 65 членок. Засідань Управи було 7, ширших сходинок 3. Дві членки відійшли, дві нові — прийнято.

б) **Культурно-Освітня й Імпредова:** Заходом Відділу відбулась виставка картин бл. п. М. Марачевської, весь дохід віддано на будову церкви.

Вислухано реферати — п. Пушкаря на тему: „Стипендії при Катедрі Українознавства”, п-ні С. Курчаби про Олену Телігу. Андріївський Вечір, уряджений Відділом був дуже вдалою імпредою. Різдвяна Зустріч — імпредза получена з показом святочних страв (подаваних у буфеті). Цей Вечір звеличав своєю участю Хор Відділу СУА низкою колядок і щедрізок. В день Нового Року членки Відділу колядували по домах.

Відділ бере активну участь в імпредзах інших товариств. Приходить з допомогою три улаштуванні імпред, займається буфетом тощо. Активно співпрацює з церквою, Горожанським Клубом, „Молодою Просвітою”. Хор 10. Відділу здобув собі вирізнення і признання своїми виступами не лише у Філадельфії, але й у Ньюарку та в Нью-Йорку. Відділ взяв численну участь у прощанні єпископа Йосипа Шмондюка.

в) **Виховна:** Відділ співпрацював при влаштуванні Виховного Семінара Окр. Ради. Удержує сталий контакт з „Молодою Просвітою”. П-ні С. Чорпіта жертвенно посвячує вечорі на джурки і секретарювання в домівці Т-ва.

г) **Пресова:** Членки передплачують журнал „Наше Життя”. Заплачено передплату на журнал для двох бабусь.

г) **Фінансова:** Приходи — 735.31 дол., розходи — 724.86 дол.

Контрольна Комісія, іменем якої звітувала п-ні Єв. Зелінська і С. Курчаба, ствердила, що книговодство знайдено в найкращому порядку, поставила внесок на уділення абсолюторії, що збори одногослосно ухвалили.

Нова Управа: П-ні Наталя Лопатинська, голова, п-ні Іванна Гентош і Ірина Петрівська, місто-голови, п-ні Олімпія Гайдучок, секретарка, п-ні Ростислава Матла, скарбник. Референтками стали — п-ні Стефанія Курчаба організаційною, п-ні Ніна Лощенко, сусп. опіки, п-ні Людмила Рубель, куль. освітньою, п-ні Євгенія Костюк, виховною, п-ні Олена Цегельська, пресовою, пп. Оксана Рудакевич і Ірина Чума імпредовими, п. п. Софія Шумська і Богданна Макух — господарськими. Делегатки то Окр. Ради пп. Ольга Середа й Іванна Гентош.

Контрольна Комісія: пп. С. Чорпіта і Є. Зелінська.

Дискусія виказала потребу частіших сходинок із рефератами. Була думка, що з членками, які не беруть участі в житті Відділу, треба нав'язувати особистий контакт.

Збори закрито молитвою, при чому п-ні Лопатинська подякувала уступаючій Управі за щире й жертвенне працю. Членки ще довго гуторили при склянці чаю.

Олена Цегельська
пресова референтка

ТРЕНТОН, Н. Дж.

Свято Жінки-Героїні

11. Відділ СУА влаштував те свято на високому мистецькому рівні. Програма була багата, надзвичайно добре підібрана і дуже оригінальна.

З відкриттям завіси ми побачили на сцені нарисовану велику постать жінки, що пробивається крізь колючі дроти. Свято почали діти рецитацією, що її виголосили навколішки. Та молитва впровадила всіх у піднесений настрій. Доповідь про жінку-героїню дуже добре опрацювала й виголосила голова Відділу, п-ні Ніна Самокішин. Хор під проводом п-ні Ірини Бованко зарепрезентувався в стилевих вечірніх сукнях з приміненням вишивки. Надзвичайно відрадним явищем було — побачити й молодих дівчаток у хорі. На початок хор відспівав „Поклін”, музика Третьяка. Чисельно хор не є великий, але всі голоси звучать повно й чисто і видно в них велику дисциплінованість. Шкода, що проби відбуваються лиш доривочно. З таким матеріалом диригентка могла б багато зробити.

У збірній деклямації виступали пані Струк, Лампіка, Бойцун і Глушок. Переконливо, з драматичним патосом, віддеклямували „Віра Бабенко”. Музичне тріо виконало „Наді” Третьяка. Виконавцями були проф. Третьяк (скрипка), Христина Ковшевич (фортеп'яно) і Іван Самокішин (спів). Першу частину програми закінчив хор „Привітом Батьківщині” Китастого і „Покажімо супостату”, муз. Воробкевича.

У другій частині свята ми побачили сценку пера Олега Лисяка. Постановкою її зайнялась артистка Людмила Сердюк. На сцені з'явилися жіночі постаті з відомої нам повісті „Люди такі, як ми”. Це біля вмираючої тети Катрі зібралися діючі там особи — Оксана, Рута й багато інших. Вони приготувалися до штрайку у своїй вбогій бараковій кімнаті. Актори значенито вив'язались зі своїх роль. В інсценізації взяли участь пані — О. Джаман, М. Лампіка, В. Струк, А. Бойцун, І. Скрипчук, М. Глушок, В. Лампіка. Заповідачем була артистка Людмила Сердюк, убрана в чорну тогу. Цікаво було побачити, як актуальний літературний твір ожив на сцені й інтерпретацію поодиноких постатей його. Треба признати, що співпраця автора з постановником дала тут якнайкращі висліди.

Паням, що зайнялися тим святом, належитьсь велике признання за гарний уклад програми й високо мистецьке виконання її.

В. Ц.

ДІТРОИТ, МИШ.

Свято Матері 23 Відділу СУА

Дня 6. травня зійшлись членки і запрошені гості у церковній залі. Голова п-ні М. Ясінська відкрила програму. Гості сиділи за гарно накритими столами, а перед ними діти членів 175 Відділу Укр. Нар. Союзу виводили свої точки. Дуже гарно деклямував Андрійко Хміль „Матінко моя рідна”, потім Олег Хміль грав і заспівав „Рідна мати моя!”, а другу пісню американську. Відтак продеклямувала Оксана Хміль „Моя мама”. Козачок, гопака і коломиїрку відтанцювали Олег, Оксана й Андрійко Хміль, Олесь, Люба і Степан Базюк, Тарас і Галя Ярма. Танок „Чумак” відтанцював Андрійко Хміль. Програму з дітьми підготувала п-ні Хміль. На закінчення заграв сольо на акордеоні внук п-ні Палер Дейвид Форджоне. Потім п-ні Ясінська покликала до слова оо. Богневича, Ярмака і Болабана, що висловились дуже гарно про значення матері та побажали Відділові СУА ще більше успіхів у дальшій праці. Дальше промовляли п. Свірський і п. Гардій, що також висловили признання 23 Відділові за те, що членки виховали своїх дітей в українському дусі і традиції.

По програмі комітет підприємств під управою п-ні Боднар подав смачний обід, що його розпочали молитвою. У другій частині програми вибрано найвизначнішу матір Відділу в 1962 р., а саме п-ні Марію Черибу. Пані голова зложила їй побажання і прищипила китичку, а всі присутні заспівали їй „многая літа”. П-ні Чериба, зворушена цим, подякувала п-ні голові і всім присутнім за таку гарну несподіванку й обіцяла, що дальше буде працювати для добра СУА.

Дальше голова п-ні Ясінська подякувала оцям духовним та всім присутнім, що причинились до цього свята, а зокрема комітетові підприємств, що найбільше натрудився. Гості ще довго гуторили і в добрім настрої розійшлися домів.

Ксеня Палер, секретарка

ФИЛАДЕЛФИЯ, ПА.

Свято Матері 42 Відділу СУА

Дня 20. травня зійшлися членки й запрошені гості в Домі СУА. Програму відкрила іменем підготовного комітету п-ні Анна Сивуляк, вітаючи присутніх. Вона підкреслила, що наміром Комітету було відзначити матір-Союзянку. Жінка-мати не тільки виховує власні діти, але вона також виховує спільноту. Отже тому, розглянувшись між нашим членством, ми рішили відзначити найбільш успішних матерей поміж нами. Це є — голова Централі п-ні Олена Лотоцька, почесна голова Відділу СУА п-ні Анна Бойко, голова 43 Відділу СУА п-ні Марія Пашук, голова 20 Відділу п-ні Михайлина Чайковська і довголітня урядничка 42 Відділу СУА п-ні Марія Дем'яник. Всім згаданим матер'ям п-ні Сивуляк прищипила гарно вироблені китички. Від імені підготовного комітету п-ні Л. Бурачинська відзначила ще одну присутню матір — п-ні Емілію Бохей, урядничку 52 Відділу СУА. Як тут народжена вона багато причинилась до праці Централі і свого Відділу і помімо своїх 7 дітей дальше в Відділі працює.

Членки Відділу подали смачний обід, що всі присутні спожили.

З черги товстмастер п-ні Євгенія Задорожна попрохала до слова о. пароха Головінського, що в своїй змістовній промові накреслив тернистий шлях української матері. Подав різні приклади сповнення її людського й національного обов'язку.

„Товстмастер” п-ні Євгенія Задорожна відчитала власний вірш, присвячений матері, що викликав рясні оплески. Зчерги покликала до слова відзначених та інших присутніх. П-ні О. Лотоцька пригадала теперішнє значення Дня Матері, що часто розминається з первісним наміром. П-ні Анна Бойко розказала про початки праці 42 Відділу та матерей, згуртованих у ньому. П-ні Михайлина Чайковська пригадала жертвенну громадську працю матерей у краю. П-ні Осипа Грабовенська, голова 43 Відділу СУА, привітала Відділ із цікавою ініціативою.

На цьому п-ні Задорожна закрила Свято, дякуючи присутнім за участь.

Свячене 43 Відділу СУА

Дня 12. травня зібрались численно членки Відділу з родинами в великій залі Найставну. Прибуло також багато

страх пролітає по шкірі, а зміна ти-членок із інших Відділів США. Видно, що традиційні зустрічі є побажаними.

Вечір відкрила голова Відділу п-ні Осипа Грабовенська й попросила о. пароха провести молитву. О. В. Головінський не тільки поблагословив Божі дари, але також пригадав значення цього величного свята, що об'єднує всю нашу громаду. А голова п-ні Грабовенська в свою чергу розказала про передсвяткові приготування в Рідному Краю, що зворушили кожного своїм настроєм.

Коли гості спожили смачну вечерю, розпочалась програма. Її відкрила співуча „одинацятка“ Відділу, відспівавши Великодню пісню на народніх мотивах. Потім милий гість п-ні Оксана Рудакевич передала пісню-вірш жартівливого змісту „Лиш на „норді“, зібравши багато оплесків. Черговою точкою була в'язанка гагілок, яку вивела невтомна п-ні Ярослава Филипович із групою дівчат. Треба подивляти завзяття й охоту вчительки, що вищиплює зрозуміння гагілок щораз то новим гурткам. Дівчата (це були — Люба Капій, Галя Сагата, Слава й Оля Росолі, Марійка Бачинська, Марійка Васютин, Дзвінка Федьків, Стефа Мицак) чарівно виглядали у строях і віночках.

Деклямація вірша Л. Полтави „Великдень України“ у виконанні п-ні Люди Чайковської полишила сильне враження мистецького слова.

Великий успіх здобули веселі монолози Ярослава Пінота на тему вакаційного виїзду і звички ношення калелюхів. Але найбільше розворушив залю новий виступ „одинацятки“. Пісню „Ми підемо де трави похили“, „Ой, не шуми, калинонько“ і Київський вальс такі мелодійні, що їх чарові ніхто не устоявся. А невеликий хор добре зіспіваний із чуттям передає ці нові осяги нашого пісенництва. При фортепіані акомпанювала п-на Таїса Збир.

На кінець пані голова відкрила програму, подякувавши виконавцям. Треба ствердити, що того роду обрядові вечорі притягають публіку. Поза плеканням товариського життя вони пов'язують нас із традицією і дають миле відпруження в рідному гурті. Треба побажати, щоб усі Відділи спробували це наладати, бо воно лежить до певної міри в завданнях США. Л.

Жертуйте на пам'ятник Тараса Шевченка у Вашингтоні!

Прогулянка 43 Відділу США до Нью-Йорку

Пізнай країну, в якій живеш...

Вже від довшого часу нуртував у нашому Відділі цей плян та цього року ми доклали всіх зусиль, щоб його провести в життя. Нашим бажанням було дати членству розвагу, з якої можна й дечого навчитися, а що найважливіше — дати нашим жертвеним паням відчуття, що цим разом Відділ не робить на них „інтересу“, а навпаки — Управа це робить для них і в їх інтересі.

По довгих міркуваннях, чи вибрати Вашингтон у часі вишневого квіту, чи оглянути Нью-Йорк, столицю світу, ми рішилися на друге. Багатьом із нас, ще не так дуже давно, Нью-Йорк був першим причалом, із якого ми станули на американську землю. А навіть коли ділить нас від Нью-Йорку лиш 2 години їзди, то все ж таки нелегко знайти час, щоб присвятити йому цілий день. Так і рішили, що день 26 травня буде днем радості й відпочинку для наших членок і гостей. Почалася підготовка. Вже два місяці наперед треба було замовити автобус і вибрати те, що хочемо оглянути. Музеї — річ культурна, програма в Радіо-Сіті — річ приманлива, але один день на все це закороткий. Ми пішли по лінії „політичної еміграції“ і вибрали Об'єднані Нації (бо ж там ще нас не бачили), Статую Свободи просто з сантименту і вдячності, щоб їй розказати, як по 15 роках побуту в Америці розуміємо свободу, ну й, очевидно, найвищий будинок світу „Емпайр“, бо любимо йти „вгору“.

Розуміється, провід і організація прогульки впала на плечі (в неї широкі) імпрезової референтки 43 Відділу п-ні Марії Євсєвської, бо на свою біду похвалилася, що вона знає автобусову компанію, яка цим займається. Чи ж можна було не наділити її такою честю? Задзвеніли телефони, задрижали дротини, бо зібрати 40 осіб, це справа не легка. Треба признати, що п-ні Євсєвська вив'язалася блискуче зі свого завдання, а честь, яка їй випала, буде дуже дорого коштувати її чоловіка (до речі, інж. Євсєвський теж мусів їхати), коли побачить свій телефонічний рахунок. День випав напрочуд гарний. Вже зранку біля нашого чепурного в квітучих трояндах Дому США гамір і метушня. Це ж бо жіноцтво (трьох мужчин на окрасу) рушає в похід на

Нью-Йорк. Миттю автобус заповнився, останнє „до побачення“ і ми вже в зеленому бульварі Рузвелта, що веде до наміченої мети. Чи хто повірить, чи ні, але точно о 8-ій годині автобус рушив, а провідник прогульки з пошаною подивляв „українську точність“.

Срібний автобус вигідний, охолоджений, чудовими дорогами, лиш із однією зупинкою на каву, гнався до Нью-Йорку, а наш провідник по дорозі все пояснював і грою в „бінго“ нас забавляв. Треба признати, що ці прогульки туристичні компанії дуже старанно підготовляють і за вплачені гроші учасник дістає дуже багато.

Ось і Нью-Йорк! На обрії видніють хмародери і найвищий будинок світу. Прямуємо до Об'єднаних Націй. Подивляємо прегарні модерні будівлі, над проектом яких працювало 11 архітектів. У підніжжі їх простягаються тепер городи пахучих троянд, що їх обливає ріка. Вже через факт, що на цьому місці рішається доля народів, що на очах усіх історія тут пише нові сторінки, огортає нас дивне почуття не то пошани, не то цікавості, а радше може недовіря, чи справді мир і справедливість тут належно зрозумілі? Дістаємо молодую провідницю-італійку, яка володіє добре англійською мовою (пробували дати нам росіянку, але ми відмовились), яка вказує нам на найбільші особливості, що викликають подив.

Всі три прегарні залі нарад, а особливо зала на 12.000 місць, де засідає Ген. Асамблея і де „дописувався“ Хрущов черевиком, прикрашені дорожці деревом, різьбами і малюнками та стилевими завісками і засоблені в найновіше технічне приладдя. Все це подарунок Швеції, Норвегії й інших країн, та не було згадки про ні один дар Советського Союзу. Просторі коридори, стіни яких прикрашені перськими килимами, бельгійськими гобленами і килимом із Гани (дари тих народів) широкими сходами ведуть до прегарно влаштованих кулоарів, неофіційного місця нарад. Тому, що наш час обмежений, а ще й до того в суботу секретаріат не працює і модерна скляна будівля бібліотеки теж закрыта, ми зійшли до бизнесової частини ОН, а саме книгарні й крамниці. Тут інтернаціональний ярмарок із товаром усіх народів. Заходимо до кімнати, де в скляних габлятах знаходяться ляльки в на-

родних строях із усіх країн. На жаль, та, що носить на собі назву „Україна” — це суцільна мішанина, позбавлена всякого стилю. Час найвищий, щоб там станула справжня українська лямпа!

Час біжить і нам пора від'їздити на побачення зі Статуєю Свободи. Кораблик дозволить нас до її підніжжя, там вписуємо ім'я Союзу Українок Америки до книги відвідувачів, а потім вікно на висоту 10-го поверху. З балкона оглядаємо океан і Нью-Йорк у промірі далеких миль. Вид імпозантний. Були такі цікаві пані, що хотіли глянути „Свободи” в самі вічі, тому малими, крутими східцями пустились ще мандрувати 10 поверхів вгору. На їх превелике здивування переконались, що досягнути вершка „Свободи” дуже важко і вимагало великих зусиль. Чи ж так воно не є в житті?

Покидаємо острів Свободи і шораз далше відпливаємо від статуї та очі наші ще довго глядять на неї. До серця вкрадається туга, а нестерпне питання тиснеться на уста: „Чому ти не наша?”

Ми знов у гамірному центрі Нью-Йорку і в останньому місці наших оглядин — будинку Емпайр. Цікавість наша заспокоюється, коли вінда вивозить нас на 86-ий поверх, хоч тиснення повітря заступає вуха. Але ми пнемось угору, щоб із балконів обсерваторії побачити місто й околицю. Будинки видаються коробками від сірників, а авта — дитячими іграшками. Можливість піднятися аж на самий верх до 102-го поверху не дає нам спокою і гурт відважних осягає шпиль. Вид ще більше прозорий, чисте повітря і синє небо збуджують подив до людського генія, але й глибоку вдячність для Небесного Творця, що дав нам життя. Вільно відчуваємо себе в просторах, але безпечніше на землі, тому з почуттям певної полекші опускаємо будинок, що підпирає небо. На нас чекає автобус, що вивозить нас на смачну вечерю. Тут очікують нас гарно заставлені столи, призначені для української жіночої організації, смачний „кактейл” підкріплює наш гумор, страви гарно подані зникають зі столів, жарти і сміхи не вгавають. Всі почувують себе мов одна родина, немає втоми, немає старших і молодших. Ціль наша осягнена. Членки 43 Відділу радіють, що гості пізнали ближче нашу організа-

цію і навіть коли не стануть нашими членками, то напевне будуть нашими прихильниками.

Розходимось додому із твердою постановою, що ще цієї осені поїдемо знов кудись. На прощання останнє „дякую” та „не забудьте мене другим разом!”

О. Грабовенська

Річні збори 44 Відділу СУА

Дата: 1. квітня 1962.

Відкрила збори молитвою голова п-ні Олена Сердюк.

Президія зборів: п-ні Марія Стратієнко, голова, п-ні Олена Дяченко, секретарка.

Протокол із попередніх річних зборів відчитала секретарка п-ні Галина Царинник.

Звіти Управи зложили — п-ні Олена Сердюк, голова, п-ні Галина Царинник, секретарка.

Діяльність Відділу:

а) Організаційна: Відділ начислює 23. членки. Відбув 9 зборів, взяв участь у ювілею 35-ліття Окр. Ради. Є членом Філії УККА.

б) Культ. Освітня й Імпрезова: Заходами Відділу відбулись доповіді п-ні М. Стратієнко на тему „Шлях розвитку праці СУА” та „Авторитет батьків” для ширшого громадянства. Відділ влаштував забаву, що принесла дохід і взяв участь у фестивалі під проводом Окр. Ради. З нагоди приїзду артистки Н. Пилипенко Відділ вгостив присутніх чаєм і солодощами. На будинок УВАН Відділ пожертвував 50 дол., на пам'ятник Т. Шевченка 20 дол., на пам'ятник Лесі Українки 10 дол.

в) Сусп. Опіки: Вислано 6 одягових пачок, за які наспіли листи з подякою. Проведено збірку на хворого, влаштовано жінку на працю, але й їхала. Окрім того Відділ співпрацює з парохією св. Покрови і для неї робить вареники. Референтка сусп. опіки п-ні Незд відвідувала хворих по шпиталях.

Контр. Комісія. Іменем її п-ні Міліца Федосіва ствердила, що книги є в найкращому порядку і поставила внесок на уділення абсолюторії, що збори ухвалили.

Нова Управа: п-ні Артеміда Никорович, голова, п-ні Галина Бондаренко, містогорова, п-ні Галина Царинник, секретарка, п-ні Олена Дяченко, касієрка. Референтками стали: п-ні Марія Стратієнко культ. освітньою, п-ні Олена Сердюк, суспільною

опіки, п-ні Ріта Григоренко імпрезовою, п-ні Ермоленко господарською.

Контр. Комісія: пп. Федосіва, Шишацька і Єфименко.

Дискусія виявила, як дуже актуальне питання — створення захисту для старших людей. Всі присутні висказались за тим і вирішили це висунути як внесок на майбутню Конвенцію СУА.

Закрила збори нововибрана голова, подякувавши за довір'я.

НЮ-ЙОРК, Н. Й.

Річні збори 64 Відділу СУА

Дата: дня 17. грудня 1961.

Збори відкрила голова п-ні М. Ржепецька.

Президія зборів: п-ні О. Соневицька, голова, п-ні М. Вовкодав, секретарка.

Номінаційна Комісія: пп. М. Конашевич, З. Никифорук, С. Салдан.

Звіти Управи зложили: пп. М. Ржепецька, голова, М. Вишивана, секретарка, П. Книш, книговод, і референтки: п-ні О. Рак, культ. освітня, п-ні О. Леня, сусп. опіки, п-ні Л. Артимішин, імпрезова, п-ні О. Луцька, пресова, п-ні Л. Раковська, господарська.

Діяльність Відділу:

а) Організаційна: Відділ начислює 69 членок. У звітному році відбулося 6 ширших сходів, в тому числі спільне свячене і 10 засідань Управи. Відділ брав активну участь в імпрезах Окр. Ради СУА, співпрацював із Об'єднаним Укр. Комітетом, помагав у збірці на інвалідів із рамени ОБВУА, також у збірці з нагоди свята в честь М. Шашкевича. Відділ був заступлений на бенкеті УВАН, а голова Відділу була присутня на відкритті пам'ятника Лесі Українки у Клівленді.

б) Культ. Освітня й Імпрезова: Дня 25. лютого відбулося свято 100-ліття народин Уляни Кравченко, дня 1-го квітня свято для вшанування 100-ліття смерті Т. Шевченка, дня 17. червня вшанування пам'яті Олени Кисілевської, дня 7. жовтня доповідь п-ні К. Пелешок „Враження з подорожі до Рідного Краю”. Референтура підготувала програму і буфет на спільне свячене Відділу та провела п'яту Жіночу Образотворчу Виставку. Дня 4. листопада відбулися ширші сходження для обговорення виставки. У деяких імпрезах брали участь запрошені гості. Окрім того Відділ провів кілька

імпрез спільно з іншими організаціями, дбаючи про буфет. Це було на Маланчиному Вечорі хору „Думка”, в Равті Т-ва Укр. Інженерів.

Відділ пожертвував 100 дол. на пам'ятник Лесі Українки, 100 дол. на новий будинок УВАН у Нью-Йорку, а 50 дол. для осередку НТШ у Сарселі.

в) Сусп. Опіка: Референтки продовжували працю, ведену в попередніх роках, а саме допомогу навчальним станицям у Німеччині, студуючій молоді, старшим особам та вакаційним оселям. І так щомісяця Відділ посилає для садку в Людвігсфельді 40 дол., для школи у Розенгаймі 15 дол., для студентки в Австрії 10 дол. і для бабусі 5 дол. Окрім того висилає з нагоди Різдва й Великодв'я одноразові датки. До Польщі й Німеччини вислано 28 одягових пачок. На діяльність сусп. опіки видано у звітному році 1.660.00 дол. На цю суму зложилися пожертви на збіркові листи (кожна членка обов'язана зібрати 12 дол. річно), збірка під церквою, добровільні датки і прихід із імпрез Відділу.

Контр. Комісія: На її внесення загальні збори одноголосно ухвалили абсолюторію уступаючій Управі.

Нова Управа: п-ні Марія Ржепецька, голова, п-ні Ірина Падох, місто-голова, п-ні Оксана Рак, секретарка, п-ні Надія Пастушенко, скарбничка, п-ні Поля Книш, книговод. Референтками стали: п-ні Зеновія Никифорук, організаційна, п-ні Ольга Соневицька, культ. освітня, пп. Лідія Артимішин і Катерина Скоробогата — імпрезові, пп. Христона Воевідка і Н. Білоус — сусп. опіки, п-ні Іванна Рожанковська, пресова, пп. Марія Карпевич і Люба Раковська — господарські.

Контр. Комісія: п-ні О. Луцька, голова, пп. М. Конашевич і М. Вишивана, члени, пп. О. Ленъ і С. Салдан — заступниці.

Перед закриттям зборів забрала голос п-ні О. Соневицька, стверджуючи, що Відділ впродовж 7 років гарно розвинувся і провів велику роботу. Подяка за це належить всім членам Управи, а в першій мірі кожної-часній голові, бо її праця і відповідальність була найбільша.

І. Рожанковська
прес. референтка

ПАССЕЙК, Н. ДЖ.

Річні збори 70 Відділу СУА

Дата: 3. грудня 1961.

Збори відкрила голова п-ні Стефанів молитвою і привітала представницю Окр. Ради п-ні Ольгу Солук. Мовчанкою вшановано пам'ять недавно померлих бл. п. О. Гординської й К. Гардещької.

Президія зборів: п-ні Іванна Медвідь, голова, п-ні М. Бакалець, секретарка.

Протокол із попередніх загальних зборів відчитала п-ні О. Площанська.

Звіти Управи зложили: п-ні М. Стефанів, голова, п-ні К. Бук, секретарка, п-ні Є. Лужняк, касієрка, і референтки: п-ні І. Свистун, організаційна, п-ні О. Порожняк, культ. освітня, п-ні М. Мартинюк, імпрезова, п-ні С. Покора, сусп. опіки, п-ні М. Бакалець — пресова.

Діяльність Відділу:

а) **Організаційна:** Відділ відбув 6 ширших сходин і 5 засідань Управи. Співпрацював із усіма українськими організаціями Пассейку, особливо з молодечими.

б) **Культ. Освітня й Імпрезова:** Відділ влаштував Свято Лесі Українки, Поклін Т. Шевченкові, забаву з Пластприятом і Вишивані Вечерниці. На пам'ятник Т. Шевченкові зложив 50 дол.

в) **Сусп. Опіка:** Вислано 4 одягових пачки українцям у Польщі, і до Австрії, та проведено збірку на фонд „Мати й Дитина“ з приводу смерти дочки нашої членки. Відділ удержує школу в Франкфурті і „бабусю“.

г) **Зв'язки:** Влаштовано дві виставки народ. мистецтва: в місцевому американському банку і в американській школі.

г) **Фінансова:** Каса Відділу виказує 934.89 дол. приходу і 843.43 дол. розходу.

д) **Пресова:** Референтка дбає про вплачування передплат. Приєднала 2 нові передплатниці.

Контр. Комісія. Провіривши книги Відділу, поставила внесок на уділення абсолюторії, що збори одноголосно ухвалили.

Представниця Окр. Ради, п-ні Солук, розказала про велич і значення пам'ятника Лесі Українки в Укр. Городі Культури.

Нова Управа: п-ні Ірина Свистун, голова, п-ні Олена Площанська, місто-голова, п-ні Галина Микита, секретарка, п-ні Віра Воронка, скарбник.

Референтками стали: п-ні Єва Лужняк, організаційною, п-ні Стефанія Покора, сусп. опіки, п-ні Марія Бакалець — пресовою.

Контр. Комісія: пп. М. Стефанів, К. Бук і М. Мартинюк.

Збори закрила нововибрана голова, подякувавши за довір'я.

Марія Бакалець
прес. референтка

ФИЛАДЕЛФІЯ, ПА.

Окр. Рада СУА в День Іменин

Щоб вшанувати іменини голови Централі п-ні Олени Лотоцької, Окр. Рада СУА повела „потаємні“ заходи. Адже її 18 Відділів, розкинені по околиці, не могли порозумітись для тієї цілі, бо це мало бути несподіванкою.

Як воно діялось — невідомо, а в назначений день 2. червня явились представниці. Дім СУА залунав від веселих жіночих голосів, ще й коли в долішній залі з'явилась іменинниця. Її привітали грімким „многая літа“. Голова Окр. Ради п-ні Наталя Лопатинська доповнила це привітання зворушливими словами. — Оце вперше вітаємо Голову з іменинами в новопридбаному Домі СУА. Дай Боже, щоб ще довгі роки святкували їх тут!

Гості сіли за гарно прибрані столи. Гостинний Комітет із п-ні Зеновією Терлецькою на чолі подбав про смачну вечерю. За оживленою гутіркою і жартами скоро минув час. Потім стали промовляти голови Відділів — п-ні Ніна Самокішин від 11 Відділу, п-ні Михайлина Чайковська від 20 Відділу, п-ні Марія Пашук від 42 Відділу, п-ні Осипа Грабовенська від 43 Відділу, п-ні Марія Баб'як від 48 Відділу СУА. Були й представниці інших Відділів — п-ні Галина Царинник від 44 Відділу, п-ні Зеновія Терлецька від 46 Відділу.

На кінець промовила пані голова. Гостина зворушила її, а родісний настрій підняв на душі. Тому що цього року минуло 50 літ від її приїзду до Америки, пригадала ті часи. Важкі були початки нашого поселення в Америці! Наші люди попадали на найгірші роботи, а незнання мови й законів країни відбирало їм змогу боронити своїх прав. Важким зусиллям рук і тутою свого серця гуртувались і творили свої організації. Крок за кроком виростали вони з малих початків. Тому й любили так свою організацію, тому

(Докінчення на обгортці)

ФИЛАДЕЛФІЯ, ПА.

(Докінчення зі стор. 32)

й віддани вони їй і тепер. Це ж був для них кусник Батьківщини, це була їх власна громадська школа. Пані голова пригадала присутнім близькість Конвенції і нову рівновагу сил. Прохала виявити якнайбільше виrozumіння для тих піонерок, що в таких трудних умовах клали підвалини під могутню будову Союзу Українок Америки.

Ця промова внесла чуттєву нотку у веселий гурт Союзянок. Неодна пригадувалась над тим, як найкраще проявити це виrozumіння. Але найбільше подиву викликала така постава пані голови, що 37 літ тому вмiла притягнути до себе молоде жіноцтво. У спiльній працi вони зживались i виростали — молода iнтелiгентка i свiжо поселенi робiтницi. I в тiй спiльній працi вони разом громадськи виробились i побудували корисне дiло.

По вечерi замiсцевi членки вiд'їхали. А мiсцевi посiдали в городi й ще довго гуторили. Розмова крутилась довкруги прогульки 43 Вiддiлу до Нью Йорку (всi захопленi нею!), що вже вiдбулась i градуацiйного прийняття 20 Вiддiлу СУА (вперше у Фiладельфiї!), що має вiдбутись 16. червня. Але в серцi кожна понесла з собою прохання панi голови. Адже Конвенцiя вже зовсiм недалеко! **Л. Б.**

НАШІ ДЕЛЕГАТКИ

До зголошень делегаток на нашу Конвенцiю прибули такi:

- 2 Вiддiл, Честер — пп. Петронеля Пецюх i Марiя Iвахiв
- 10 Вiддiл, Фiладельфiя — пп. Iрина Петрiвська, Iванна Гентош, Софiя Шумська
- 13 Вiддiл, Честер — пп. Наталiя Мохнацька, Ярослава Кобрин
- 18 Вiддiл, Джемейка — п-нi Марiя Ганка
- 21 Вiддiл, Бруклин — п-нi Катерина Баран
- 41 Фiладельфiя — п-нi Олена Штогрин, делегатка, а п-нi Наталiя Вайда, заступниця
- 46 Вiддiл, Фiладельфiя — п-нi Анна Вiзнер
- 59 Вiддiл, Балтимор — п-нi Олена Пiсецька
- 64 Вiддiл, Нью Йорк — пп. Апольонiя Книш, Ольга Соневицька, Розина Захарченко
- 69 Вiддiл, Лорейн — п-нi Марiя Лесюк
- 72 Вiддiл, Нью Йорк — п-нi Марiя Душник

ЮТИКА, Н. Й.

Великодня писанка для залишенцiв

На ту цiль зложили по 5 дол.: Пп. В. Величко, iнж. Р. Войтович, д-р Б. Гарбовський, д-р В. Когутяк, проф. М. Сербин. По 3 дол.: З. Боднарчук, М. Б. Чуки. По 2.25 дол.: Я. Томич. По 2 дол.: О. Кокодинська, Д. Савицька, М. Iвасiв, С. Цибух, А. Бурак, iнж. Я. Яцковський, Т. Смик, Н. Лукашевич, С. Чорна, М. Фалинський, о. Б. Смик, М. Кучера, Б. Кiзин, К. Процькiв. По 1 дол.: В. Смик, I. Дурбак, Ф. Войтович, О. Дурбак, Р. Яцкiв, В. Войтович, Т. Глоджiнська, Кошикар, З. Федорняк, Р. Рабарська, мгр. I. Дурбак, Т. Непоранний, М. Бурак, Н. Топольницька, В. Пилипчук, В. Вiчак, I. Бурак, П. Подолянка, Я. Ликтей, В. Кропельницький, В. Запаранюк, В. Стрiльчук, З. Войтович, К. Войтович, Ф. Лiтинський, Г. Iнал, Я. Лужний, Т. Семеняк, Д. Федiв, О. Коцинда, О. Мельник, Ф. Сенько, д-р Рабiй, С. Фалинський, Е. Нейпорайний, С. Гуцал, П. Огурок, Л. Чучман, М. Коханець, О. Луцька, М. Николаичук, В. Пронiв, I. Гончар, С. Тесак, Б. Коziй. По 25 центiв: Н. Дзядик. По 50 центiв: М. Кузiв. Решта не читкi. Разом 110 дол. Щире Спасибiг жертводавцям, як також нашiй мiстоголовi п-нi Наталi Лукашевич за її труд, що його вложила вже неоднi раз, беручи на себе цей обов'язок.

Грошi, якi ми зiбрали на листу i з базару, вислали для старих у Дорнштадтi, Нiмеччина, вiдтак для садка в Людвiгсфельдi i для „Бабусi“.

Фалина Войтович, прес. реф.

ІЗ ЛИСТІВ ДО АДМІНІСТРАЦІЇ

Шкода, що треба чекати місяць

Щиро дякую Вам за журнал, який одержую від Вас. Дуже він цікавий та корисний, а найбільше користи маємо

з куховарства й вишивок. Наш Гурток у Глостері дуже цікавиться журналом. Шкода, що треба чекати місяць часу... Нераз питаюся поштаря, чи не вкинув журналу під інший номер дому?

Тому бажаю добрих успіхів редакції та кріпкого здоров'я.

Катерина Фінів, Глостер, Англія

Ваше повідомлення про те, що передплата скінчилася, я одержала. Дуже мені прикро, що Ви мусіли мене повідомляти більш ніж один раз. Мушу ствердити, що журнал Наше Життя дуже радо вітаю в моїй хаті, а ще радше я привітала його в моєму шпитальному ліжку, коли мені його родина принесла.

Дуже перепрошую за це занедбання. Але як я вже згадувала, на це була причина моєї хвороби, що я не могла того полагодити.

Як я вище зазначила, журнал Наше Життя дуже важний для мене. Бажаю його дальше одержувати і залучую тут передплату.

Марія Ф.

Моя доня любить слухати

Пересилаю 1 дол., що його заколядувала моя 5-літня доня Зірка на пресовий фонд журналу. Вона все любить слухати, як я їй читаю сторінку „Нашим Малютам“ і просить побільшити цю сторінку.

Лідія Стасюк, Лонг Айленд

Передплата для дочки й синові

Я маю щастя належати до числа передплатниць журналу Наше Життя з 1954 р. Люблю цей на правду гарний і цікавий журнал, яким може пишатися кожна інтелігентна жінка. Передплатила я Наше Життя для дочки й синові.

Т. Струк, Трентон

Із прочитаних книжок

Найбільше припало мені до вподоби:

1. Автор	Назва
Чому	
2. Автор	Назва
Чому	
3. Автор	Назва
Чому	
Мій вік	

Return to:
 "OUR LIFE" Magazine
 4936 N. 13th St.
 Philadelphia 41, Pa.
 RETURN POSTAGE GUARANTEED

SPIRIT of FLAME

A COLLECTION OF THE WORKS OF
LESYA UKRAINKA
 Translated by Percival Cundy
 Foreword by Clarence A. Manning

Замовляйте в Централі СУА:

Проліски	\$0.50	Забавки Мартусі	1.00
Золота Бджілка	0.50	В чужім пір'ї	0.50
Осіньне Листя	0.50	Spirit of Flame	\$3.50
Золоте Павутиння	0.50	Woman of Ukraine	1.00
Веселий Струмок	0.50	Рівноапостольна	
Срібна Зірка	0.50	свята Ольга	1.00
Сніжинки	0.50	На громадський шлях	1.00
Соняшний Промінь	0.50	Визначні жінки України	0.40
Снігова Баба	0.50	Городина й овочі	0.60
Щебетали пташечки	0.50	Творчий шлях Л.	
Для Малят	0.60	Українки	1.00
Ой, хто там?	0.80		

ЗАМОВЛЯТИ У ЦЕНТРАЛІ СУА

O u r L i f e

4936 N. 13TH ST.

PHILADELPHIA 41, PA.

ІЗ ЛИСТІВ ДО АДМІНІСТРАЦІЇ

Жду нетерпеливо

В залученні пересилаю передплату за Ваш цінний журнал, що я залюбки читаю і жду нетерпеливо кожного місяця.
 С. Луцик, Торонто

На високому рівні

Як 76-літня передплатниця я дуже вдячна всім паям, що трудяться у видавництві, дбають про різноманітність матеріалу і вдержують Наше Життя на високому рівні.
 Стефанія Гуцалюк, Бруклін

Багато цікавого матеріалу

Вибачте, що затрималася з передплатою. Дуже багато цікавого матеріалу міститься в Вашому журналі, а особливо сторінка для „наших малят“.
 Оксана Колісниченко, Міннеаполіс

Діти захоплені казками

Вашим журналом дуже тішуся, мої діти є захоплені казками. Дуже цінні поради Р. Коцика.
 М. Косарчин, Шикаго

Цікавий жіночий журнал

Пересилаю поштовий переказ на 4 дол. як річну передплату за такий цікавий жіночий журнал і бажаю Вам найкращих успіхів у майбутньому.
 Клявдія Чорнодольська, Бронкс

Люблю читати

Пересилаю Вам передплату на 1962 рік за Наше Життя, котре дуже люблю читати. Здорові були!

Олена Гавришків, Шикаго

ЗАМОВЛЯЙТЕ В ЦЕНТРАЛІ СУА

Ювілейну Книжку

СОЮЗУ УКРАЇНОК АМЕРИКИ

(1925—1940)

видану з нагоди 15-тих роковин.

Ціна 1 дол.

Загальний огляд праці Централі і Відділів СУА.

До Читачок Н. Ж.

Передплатниці, що прислали передплату, дивуються не раз, що їх вплата не зараз відмічена на адресі.

Відмічування при адресах продовження передплат на „Наше Життя“ друкарня не переводить кожного разу, лише згодом вміру часу. Просимо проте не тривожитись, якщо вплата не відмічена зараз у найближчому числі.

АДМІНІСТРАЦІЯ Н. Ж.

КАНЦЕЛЯРІЯ СУА

Поручає

п'єску Марійки Підгір'янки

В ЧУЖІМ ПІР'І

для дитячих вистав

Комплет (11 примірників для всіх роль) коштує 5.50 дол., разом із пересилкою.